

CLARK DARLTON

Nebe bez hvězd

Knihovnička Perry Rhodan 95

Přeložil Jaroslav Kuťák

Pět gigantických transportních kulovitých lodí přistálo na Arkonu. Cekalo se. Cekání bylo tím nejlepším receptem pro docílení klidu na palubě, jak věděl každý, kdo prodělal nějaký psychovýcvik. Obzvlášť účinné to bylo v případě, kdy za čekáním číhala určitá nejistota.

Perry Rhodan a Imperátor arkonské hvězdné říše Allan se setkali v důstojnické jídelně DRUSUSU, který také přistál na Arkonu III. Rhodan pozval přítele na palubu vlajkové lodi flotily Pozemšťanů proto, že měl naspěch a chtěl se co nejrychleji vrátit k prasklině mezi časoprostory, aby byl u poslední bitvy s Druufy.

Atlan - nyní Imperátor Gonozal Vlíl. - přistupoval ke Rhodanovi s otevřenou náručí. Jeho hlas zněl mimořádně srdečně, když říkal: „Díky, příteli. Bude to tvá zásluha, jestliže říše nezanikne. Sto tisíc nezdegenerovaných Arkonidanů mi pomůže stabilizovat říši. Ale -jak to vlastně všechno proběhlo?“

Rhodan mu stiskl ruku a nabídl křeslo.

„Jaké to bylo? Inu, bez potíží to nešlo, jak jistě víš. S men-

šími problémy jsme znovu našli vaši loď předků, která odstartovala z Arkonu před deseti tisíci lety a vezla mnoho generací zmrazených, uspaných Arkonidanů staré statečné krve. Když se spáči náhodou předčasně probrali, na palubě vyvstal zmatek a chaos, nicméně ti nejrozumnější staří Arkonidané převzali velení. Zakročili jsme a zabránili nejhoršímu. Předky jsme omráčili uspávacím plynem a pak jsme je naložili na tvé transportéry. Pouze jejich vůdce jsme vzali s sebou na palubu DRUSUSU. Ano - to by bylo asi tak všechno."

Atlan se opřel v křesle a pohlédl na Rhodana.

„To je všechno, jak říkáš? Jakoby nic? Arkon stojí před dů- ležitým dějinným předělem, a statisíce starých, nezdegenerovaných Arkonidanů mi budou pomáhat stavět říši na nohy! Tvoji zásluhou!"

Rhodan zvedl hlavu.

„Postačí ti sto tisíc mužů?"

„Je jich sto deset tisíc, Perry. Mohlo jich být víc, ale každý takový experiment přináší oběti. Buďme vděční za to, co máme."

„Já bych nepodléhal moc velkému nadšení, Allane- Zajímalo by mě například, jestli tě staří Arkonidané vůbec uznají za svého Imperátora!"

„Jistěže," sebejistě přikývl Atlan. „Až budou vystupovat z transportérů, přivítá je moje robotská armáda. Na kosmodromu zrovna budou přistávat mé křižníky. Bez starosti, Perry. Však já je spolehlivě přesvědčím o současné moci Arkonu. Kromě toho držím v ruce nejvyšší trumf..."

„Myslíš..."

„Počítačového Regenta! Sice byl zkonstruován v jejich době, ale na druhou stranu to byl právě on, kdo mne uznal a dosadil za Imperátora. Kdykoliv Jim dokážu, že jsem potomkem prvního Imperátora Arkonu a že jsem stejně starý jako ti

nejstarší předci. Jsou mí současníci, ale nebudu jim to moci prozradit, pokud nebudu chtít prozradit tajemství své nesmrtnosti."

„Nemusejí se o ní dozvědět," usmál se Rhodan. „Alespoň zatím ne."

Atlan si oddechl.

„Myslím, že postačí, když Regent uzná můj přímý původ. Pak mi předci odpřisahnou věrnost, Perry! Teprve potom je pošlu do zodpovědných funkcí. Tak, a teď mě jim představ!"

Rhodan vstal a zmáčkl tlačítko pod obrazovkou interkomu. Hned se na ní objevila výrazná tvář plukovníka Baldura Sikermanna, kapitána lodi.

„Pane...?"

„Půjdu teď s Allanem k předkům. Je všechno připraveno?"

„Ano, pane. Myslím, že maršál Bull všechno zařídil. Hm, smím si dovolit něco poznamenat, pane?"

„Prosím, plukovníku!"

„Hm, myslím, že maršál Bull poněkud přehání, pane. Nechal postavit čestnou stráž a deset bojových robotů, kteří mají dávat k poctě zbraň, jakmile do haly přijde Atlan. Kromě toho nařídil, že sirény DRUSUSU musejí znít deset vteřin a že je musí být slyšet po celé lodi. Nedivil bych se, pane, kdyby dal. odpálit i energetické salvy..."

„Uklidněte se, plukovníku, tohle se docela určitě nestane'. Kromě toho patrně zapomínáte, že se z Allana mezitím stal Imperátor Arkonu. Vy o tom sice víte, ale předci to netuší! Proto takové divadlo! Souhlasíte?"

„Ano - pane... Přirozeně, že souhlasím. Jen jsem si myslel, že..."

„V pořádku, Sikermanne. Takže všechno je připraveno? Dobrá, necht' tedy zazní sirény!"

^ A ^

Rhodan s Allanem kráčeli špalírem čestné stráže do haly, ve které čekali vůdci probuzených spáčů. Lodí zněly sirény. Bully, který stál u Arkonidanů, udělal krok vpřed a zasalutoval. Hlásil, že spáči jsou připraveni pozdravit Imperátora-

Pak se Atlan postavil před Arkonidany, kteří se před deseti tisíci lety vydali na dlouhou cestu. Bylo to vskutku velice slavnostní a působivé.

Kdesi vzadu v Rhodanově mozku však bylo slyšet telepatické chichotání. Kdosi z přítomných se při pohledu na ceremonii královsky bavil, ale přitom také dokázal Číst Rhodanovy myšlenky, takže chichotání rychle ztichlo,

Rhodan si předsevzal, že Guckyho později vykráká za uši.

^ *_ ^

Telepati John Marshall, Betty Toufryová, Išimatsu a myšob Gucky seděli společně s ostatními v jídelně DRUSUSU a krátili si čas před odletem DRUSUSU. Jako obvykle hrál John Marshall s Betty Toufryovou třidimenzionální šachy. Ostatní napjatě sledovali hru, která byla svým způsobem ojedinělá. Díky antigravitačním polím se v krychli vznášelo dvě stě Šestapadesát figurek, které mohly skákat do jiných rovin a střídat je.

„Jsi na tahu, Betty," zapištěl Gucky a neklidně se zavrtěl v křesle. Teď je to přece jasný jako facka. Aspoň jednomu z králů můžeš dát mat."

Hra jich měla osm.

Betty sledovala krychli a hledila přitom Guckyho po nazrzlém kožíšku.

„Jo? Ty si myslíš, že by bylo chytré získat najedno rovině

vítězství a na dvou dalších o ně přijít? Myslela jsem, že jsi lepší šachista, Gucky!"

Ve skutečnosti bylo doopravdy možné prohrát během jedné hry osmkrát. Ovšem také přitom bylo nutno osmkrát více přemýšlet. proto tuhle třidimenzionální hru mohli hrát prakticky jenom mutanti.

Betty táhla. Jedna z jejích figurek se propadla do jiné roviny-

John Marshall se ponořil do úvah.

Gucky najednou vzhlédl. Podíval se ke dveřím. O pár vteřin později se otevřely a vešel Rhodan. Kývl mutantům na pozdrav a posadil se do volného křesla. Zdálo se, že čistě náhodou vedle Guckyho,

„Měls vidět tu přehlídku," tiše mu řekl Rhodan. „Líbila by se ti. Vsadím se, že všech sto deset tisíc spáčů teď Allanovi odpřisáhne věrnost."

Gucky se podíval ke stropu.

„Může mi za to být vděčnej," zamumlal a připomenul tím, že to byl on, kdo objevil loď předků. „Snad Atlan nezapomene, že jsme přátelé."

„Na to on nezapomene nikdy, prcku. Atlan je víc Pozemšťan než Arkonidan. Není nic, co by z něj udělalo našeho nepřítele."

Rhodan netušil, jak velmi se mýlí, ale událost, které se to týkalo, ležela ještě ve vzdálené budoucnosti.

Gucky se patrně rozhodl, že přestane být skeptický a změnil téma. Jedním pohledem se ujistil, že John Marshall s Betty tu partii asi prohraje, pak se obrátil k Rhodanovi a řekl:

„Kdy odstartujeme?"

„Sikermann už dostal instrukce. Poletíme malou oklikou, než se vrátíme k Zemi. Rád bych cestou navštívil několik planet."

Gucky nevypadal příliš šťastně.

„Ale já jsem si myslel...”

Dál se nedostal;

Stalo se něco nečekaného a nevysvětlitelného.

Rhodan najednou pocítil silné bolesti hlavy. Připadalo mu to, jako by mu ji neviditelná ruka sevřela a chtěla ji rozmačkat. Končetiny měl přitom zdřevěnělé a ztuhlé. Nemohl se hnout.

Guckymu a ostatním telepatům se nevedlo jinak.

Perry Rhodane!

Tahle dvě slova slyšeli všichni uvnitř rozbolavělých mozků. Přicházelo to odnikud a bylo to silné a intenzivní. Žádný z mutantů nebyl schopen vydávat impulzy tak sugestivně, aby vyvolal podobné bolesti.

Perry Rhodane!

Tentokrát byla myšlenka ještě naléhavější. Jako by její původce tápal. Možná, že tomu skutečně tak bylo.

John Marshall zasténal a zhroutil se. Ztratil vědomí. Obě dívky však vydržely. Seděly pobledlé v křeslech a tupě zíraly-

Perry Rhodane - odpověz!

Rhodan pocítil záblesk podezření. V celém vesmíru existovala jenom jedna bytost, která měla podobnou telepatickou moc. Ta však byla mnoho tisíc světelných let daleko od Arkonu.

Odvážil se pohlédnout stranou, protože bolest hlavy se na okamžik zmírnila. John Marshall seděl v křesle, očividně v bezvědomí. Betty Toufryová zírala vytřeštěnýma očima do stropu jídelny a na něco čekala. Išimatsu bezradně vzhlédla k Rhodanovi. Gucky měl zavřené oči a naslouchal.

Dřív než by čekali přišla další zpráva. Rhodan se rozhodl neznámému odpovědět. Uvědomoval, si, že další silný impulz

od neznámého by už mohl zabíjet. John Marshall by to odnesl jako první.

„Zachytil jsem tvé volání, starý příteli!" řekl Rhodan nahlas a intenzivně přitom myslel na umělou planetu, která plula kdesi ve vesmíru. „Musels nás tak vyděsit?"

Gucky, který seděl v křesle vedle Rhodana, bleskurychle otevřel oči. Rozzářilo se v nich pochopení - a něco jako uklidnění. Pak spokojeně přítakal a znovu upadl do meditace.

John Marshall zasténal a pohnul se. Sotva však otevřel oči, všiml si Rhodanova varovného pohledu.

„Zablokovat se! Tvůj mozek je příliš citlivej," tise radil Gucky.

Než mohl něco říct i Rhodan, z nicoty přišla další zpráva:

Očekávám tě, Perry Rhodane! Okamžitě!

Tentokrát nebyl impulz o nic silnější, ale už mu scházela naléhavost. Rhodanovi se dokonce zdálo, jakoby v něm pocítil výraz úlevy.

„Kde mne očekáváš?" zeptal se.

Odpověď přišla ve stejné vteřině: Na Poutníkovi! Je to důležité! Přijď okamžitě!

Rhodan přikývl. Nyní měl jistotu.

Volala ho nesmrtelná kolektivní bytost z Poutníka, jak předpokládal.

„Urči mi momentální pozici Poutníka!"

Ale hlas Nesmrtelného se už neozval.

„Pozici Poutníka!" zopakoval Rhodan. „Co, se stalo?"

Žádná odpověď.

Nesmrtelný už neodpovídal.

Betty Toufryová řekla: „Stáhl se. Proč za ním, máme letět? Co nám chce?"

„Možná pro nás má důležité sdělení, nebo nám chce něco ukázat. Každopádně jsem rád, že bolest pominula. Bylo to

hrozné- Jako by se mi do mozku vpaloval oheň... Naléhavé volání o pomoc..."

„O pomoc?" zavrtěl hlavou Rhodan. „Nevím, jestli volal o pomoc. Spíš to znělo jako rozkaz. Přesto netuším, co si mám o jeho výzvě myslet."

Cucky se napřímil a podotkl; „Stejně za ním musíme letět, ne? Tak startujeme?"

Rhodan pokrčil rameny.

„Jistě. Ale nejdříve se musíme zastavit na Venuši, abychom našli pozici Poutníka. Jiná možnost neexistuje, pokud nám Nesmrtelný nepomůže. A právě to očividně nemíní udělat,"

Vstal a přistoupil k interkomu. Spojil se s plukovníkem Sikermannem: „Letíme, plukovníku. Jdu za vámi,"

Sikermann potvrdil příjem. Obrazovka zhasla.

Gucky vzdychl.

„A zase žádná dovolená," zamumlal. „Bully bude mít velkou radost, až se to dozví."

Rhodan však myslel na něco docela jiného: „Jsem opravdu velmi zvědav, co se na Poutníku mohlo stát."

Nebyl sám, koho to zajímalo.

^ _*_ ^

Bully odešel do kajuty a spal. Rhodanův nejlepší přítel a zástupce věděl, že do startu zbývá ještě pár hodin. Proto ho velmi překvapilo, když ucítil jemné vibrace agregátů lodi. Pohlédl na hodinky, aby zjistil, že nespál ani deset minut. Co to..-?

Jedním skokem byl z postele venku a zapnul interkom. „Proč startujeme, plukovníku? Co se stalo?" „Start byl nařízen přímo od šéfa, pane. Víc taky nevím." „Hm, na to se podíváme. Díky, plukovníku."

Bully zrušil spojem. Cítil sílící vibrace. Ještě pár vteřin, pak se DRUSUS odlepí a vznese.

Když se převlékl a o pět minut později se objevil ve velínu, Arkon III se na obrazovce podobal jen třpytivé kouli.

„Co se děje, Perry? Proč ten zbrklej start?“ vyhrkl Bully.

Rhodan mu všechno vysvětlil a dodal: „Nesmrtelný nám bohužel nedal souřadnice své planety, takže se musíme přepnat počítače na Venuši. Ztratíme tím téměř celý den. Je možné, že by Vševědoucí na něco zapomněl?“

Bully na to také neznal odpověď, ani on nebyl vševědoucí. „Dokazuje to jednu věc. Vševědoucí nevěděl ani to, kde jsme my. Není to paradoxní?“

„Absolutně ne. Bully. Je natolik telepaticky silný, že mu nezáleží na vzdálenosti a ani na dosahu. Pokud sami intenzivně myslíme na start, on je tím pádem informován a ví, že jsme vzléti.“

„Transice za deset minut!“, oznamoval pevným hlasem plukovník Sikermann.

Bully se nedal rušit v přemýšlení. „Kdo ví, co se na Poutníku stalo- Nesmrtelný určitě potřebuje naši pomoc, to je jasný, Jinak by se na nás neobracel. Takže se vynořila otázka, proč ji potřebuje, a v tomhle ohledu mám švy domněnky.“

Bohužel se o jeho domněnkách nikdo nedozvěděl, protože v té chvíli Rhodana opět zasáhla silná telepatická rána. Bully se zarazil, když spatřil bolestný výraz v přítelově tváři. Téměř ve stejnou chvíli se otevřely dveře a do velínu se přičítal Marshall. Zároveň materializoval myšob Gucky.

„Tentokrát mi to ani moc nevadilo,“ překvapeně vykřikl Marshall. „Taky jste to zaslechl, pane?“

Rhodan ze sebe setřásl bolest.

„Ano, slyšel jsem tu novou zprávu. Doufám, že jste si ji zapamatoval, abychom si to mohli porovnat. Pozice planety

Poutník byla třikrát zopakována. Plukovníku Sikermanne -
píšte si: PB-ZH-97H. Máte?"

„Přesně tak," zapištěl Gucky a opřel-se hřbetem o stěnu.

Marshall potvrdil správnost údajů.

Sikermann však zneklidněl. „Původní transice za tři minuty, pane!
Nové příkazy?"

„Ano! Zastavte transid. Dostanete nová data." Pak se Rhodan otočil k
Bullymu. „Byl to rozkaz. Nesmrtelný nám vydává rozkazy. Už o tom
nepochybují,"

„Rozkaz? Jakej rozkaz?"

„Nemáme letět na Venuši, ale přímo k Poutníkovi."

„Zvláštní," poznamenal Rhodan. „Zprávu zachytili jenom telepati..."

„Co je na tom zvláštního, Pěny?" podivil se Reginald Bull.

„Dřív jeho telepatické zprávy slyšel každý, ne jenom telepaticky
nadaní lidé..."

Plukovník Sikermann mezitím zastavil transici a uložil do
navigačního počítače nová data. „Nová transice je možná za pět minut,
pane. Čtyři skoky na místo určení..."

„Dobrá, plukovníku. Kolik Času nám to zabere i s pauzami?"

„Dvacet hodin, pane."

Rhodan pohlédl na hodinky. „Za devadesát minut mě vzbudíte. Budu
ve své kajutě."

^ A ^

Před čtvrtou, to znamená poslední transici, se Perry Rhodan ukázal ve
velínu. Běžely závěrečné přípravy. Za několik vteřin se mělo
rozhodnout. Najdeme Poutníka? ptali se všichni } přítomní v duchu.
Nemineme ho zase jako naposledy? Rhodanova tvář zůstávala
bezvýrazná, když vesmír venku

zmizel a okamžitě se znovu objevil. DRUSUS v té chvíli urazil pět tisíc světelných let.

Hvězdy svítily chladně a jejich konstelace byla Rhodanovi cizí.

Poutníka však spatřil okamžitě.

Umělá planeta, plochý disk s půlkulovitým energetickým ochranným štítem, existující v jiném prostoru a Čase. Bylo možné ji objevit jen pomocí speciálního časozaměřovace. Odražené pátrací paprsky označovaly tvar planety.

„Souřadnice souhlasily," konstatoval Sikermann. „Vypadá to dobře."

„Poutník tedy ještě existuje," přikývl Rhodan. „Naberte k němu kurz, plukovníku. Vzdálenost?"

Sikermann pohlédl na přístroje.

„Dvanáct světelných minut, pane, DRUSUS zvolna zpomaluje"

Rhodan se právě chtěl odvrátit, když Sikermann rekt: „Pohon, pane... Vypnul se. Já jsem nic..."

Rhodan se zastavil.

„Nic neobvyklého, když povážíte, že na nás čekají. Nesmrtelný nám ušetřil práci s přistáním. Dobrá, nechtě to tak a nedělejte si starosti. Teď už ani nemusíme přemýšlet."

Do velínu přišel Bully. Poslední transici zaspal, ale jedním pohledem na monitory se zorientoval.

„Aha!" řekl hlasem, který vyloučil každou pochybnost. „Jsme tady!"

„Ano," přikývl Rhodan. „Jen se divím, proč nás nevyzvedl přímo z Arkonu? Je snad i on limitován hranicemi možností?"

Bezděčně naslouchali, ale Nesmrtelný nereagoval.

„No jo," velkoryse podotkl Bully, „třicet tisíc světelných let je taky pěkná dálka! To už na něj bude moc."

„Cože?" zapištěl z kouta Gucky.
„Drzoune!" odsekl Bully.
„Tlust'ochu!" pohotově kontroval Gucky a zároveň se stalo něco neuvěřitelného: metr vedle Guckyho materializoval Cucky.
Pohled na dva jako vejce vejci si podobných myšobů byl zarážející. Bully reflexivně ustoupil o krok, a pak narazil do křesla.
„Co-..co...?" koktal.
Rhodan reagoval rychle a logicky -
„Vítej na palubě DRUSUSU, příteli," řekl neznámému myšobovi a uklonil se mu, protože to nemohl být nikdo jiný než myšlenková materializace Nesmrtelného. „Mohl sis ale vybrat nějakou jinou podobu."
„Tvůj přítel Bully by raději Bardotku, ale ta už dávno zemřela. Ani tak by to nebyl problém. Abych ti odpověděl na otázku, Perry: já nejsem všemocný. Nebylo jednoduché tě najít. Ale teď jsi tady a já z toho mám radost. Musíš mi pomoci."
„Pomoci - tobě?" podivil se Rhodan. „Jak bych já mohl pomoci Nesmrtelnému?"
„Dozvíš se to, příteli," zakřenil se Guckyho dvojník. „Společně s malým druhem a mutantem Wuriem Sengem půjdeš ke mně, jakmile tvá loď přistane na Poutníkově. Budeš mít úkol, Perry Rhodane, který nebude lehké vyřešit, ale ty to dokážeš. Za deset minut tvého měření času DRUSUSU přistane u energetického zvonu mé planety. Loď bude ukotvena. Pak si vás vyzvednu."
„Proč právě Sengu?"
„Nic ve vesmíru se neděje bezdůvodně," odvětil falešný myšob a zmizel.
Gucky zíral na místo, kde ještě před okamžikem stál jeho

dvojník. Hlas se mu mírně chvěl, když řekl: „To jsem byl já! Doopravdy já! Každý chlup byl jako můj! Copak on umí kopírovat jakoukoliv bytost?" kroutil hlavou.

„Blížíme se k Poutníku. Rychlost rapidně klesá. Pořád ještě nic nevidím, ale pokud mě přístroje nematou, každou chvíli narazíme do štítu planety."

Sotva domluvil, loď se mírně zachvěla. Cítily to v chodidlech.

:

„Přiveď Sengua," požadoval Rhodan od Guckyho a sotva myšob zmizel, pokračoval: „Nevím, co se teď může stát, ale budeme mu důvěřovat. Plukovníku Sikermanne, jsem přesvědčen, že dosedneme měkce. Pak jen počkáte, než se vrátím - zatím nevím kdy to bude. Ty, Bully, musíš zůstat tady. Nesmrtelný to tak chce."

„Nemá mě rád," zklamaně poznamenal Bully, ale bylo na něm vidět, že je rád, že smí zůstat na lodi.

Přišel Sengu. Tento mutant měl ojedinělou vlastnost: dokázat vidět přes jakoukoli pevnou hmotu.

„Myslím," řekl Rhodan, „že se odebereme k hlavnímu vstupu lodi. On si nás tam vyzvedne. Oblečeme si lehké kombinézy, pro všechny případy. Ty taky, Gucky." Ve dveřích se ještě zastavil: „Zůstaneme ve spojení, ale buďte klidní, pokud o nás neuslyšíte. Jsme v dobrých rukou."

Sikermann a Bully se za nimi mlčky dívali.

^ A ^

Perry Rhodane!

Všichni tři slyšeli ten hlas. „Čekáme ve vstupu lodi. Co máme udělat?" Vyjít ven! Rhodan pokrčil rameny a zmáčkl tlačítko interkomu.

„Pane?“ zeptal se ustaraný Sikermann.

„Otevřete hlavní vstup a jakmile opustíme loď, uzavřete ho.“

„Rozkaz, pane.“

Neznělo to tak jistě, jak byli u Sikermanna zvyklí. Plukovník si dělal starosti. Ale nekladl zbytečné otázky.

Oba muži a myšob sledovali, jak neviditelné ruce otevírají výstup z lodi. Rhodan přistoupil až na okraj a počkal, až Wuriu a Gucky budou stát vedle něj. Micky pak naslouchali, jaké další instrukce přijdou.

Před nimi se rozprostíral vesmír. Osamělý, tichý, nekonečný... Ale někde nablízku musel být Poutník- Rhodan mamě pátral po náznacích existence umělé planety...

Vy stupte z lodi!

Rozkazy přicházely náhle a bez předchozího upozornění. Sengu a Gucky pochybovačně pohlédli na Rhodana, a pak se podívali dolů do propasti vesmírného nekonečna.

Rhodan přikývl a odrazil se. Slabá přitažlivost DRUSUSU ho hned pustila a Perry se vznášel v prostoru. Gucky ho následoval, ale stáhl s sebou nerozhodného Sengua. Asi tři sta metrů od lodi byli všichni tři u sebe a drželi se za ruce. Bylo načase, aby se jich ujal Nesmrtelný.

Jakoby je v duchu slyšel, odpověděl: „Nyní si vás vyzvednu. Za několik vteřin projdete energetickým ochranným Štítem, pak uvidíte i mou planetu.“

Tentokrát byl jeho hlas natolik zřetelný, že se nedal odlišit od hlasitého vyslovení.

DRUSUS jakoby náhle zrychlil. Zmenšoval se. Ale zdání klamalo. Ve skutečnosti to bylo obráceně: zrychlovala trojice ve volném kosmu.

Pak prolomili neutralizovaný energetický štít-

Ve zlomku vteřiny se vesmír kolem nich proměnil.

Slunce sice svítilo, ale nebylo to přirozené slunce, nýbrž

umělá hvězda, vyrobená speciálně pro Poutníka. Vznášela se uprostřed energetického nebe a zářila na krajinu pod sebou. Byla to snově krásná krajina.

Trojice z DRUSUSU se zvolna snášela.

Pak spatřili město.

. Rhodan věděl, že v něm nebydlí skutečné živé bytosti, nýbrž nanejvýš jen materializované myšlenky Nesmrtelného. Možná, že tam nebyl vůbec nikdo- Některé z budov se odminula změnily. Vůbec se Rhodanovi zdálo, že na Poutníku nezůstalo nic při starém. Snový svět jakoby se měnil spolu se sny svého stvořitele.

Přistáli na rozlehlém poli před městem. Neviditelná ruka Nesmrtelného je pustila a vrátila jim přirozenou tíž.

„Perry Rhodane!”

Prudce se otočili. Nejdříve nic neviděli, pak proti jasnému nebi spatřili průsvitnou kouli o průměru asi deseti centimetrů. Mimoděk připomínala kulovitou bytost Harna. Ale Harno zůstal na Zemi u maršála Freyta, aby na požádání kdykoliv informoval o místě Rhodanova momentálního pobytu ve vesmíru.

„Nabral jsem tuto podobu, protože je jednoduchá. Snadno se tvaruje a drží. Má energie je omezená. Následuj mne, Perry Rhodane. Tví přátelé tu počkají,”

Rhodan kývl na Sengua a Guckyho a následoval kouli, která se před ním vznášela v nízké výšce, přímo ke kopulovité budově, vzdáleně připomínající fyziotronickou halu.

„Musím přiznat, že jsem poněkud zvědavý,” řekl trochu posměšně. „Proč tak tajemně?”

„Jen to, co člověk nezná, vypadá tajemně, příteli,” zněla odpověď, o které Perry Rhodan nedokázal zodpovědně říct, jestli byla vyslovená, nebo jenom myšlená. Každopádně slyšel hlas nepochopitelné bytosti zřetelně. „Povím ti všechno,

co vím. Ale kdybych věděl úplně všechno, nemusel bych tě sem přivolávat. Ve vesmíru se dějí věci, které nelze logicky objasnit. Musíš mi je pomoci najít."

„Ve vesmíru?" protáhl Rhodan hlas. „Nebo myslíš jenom Galaxii?"

Přímo nad ním se ve stříbrném světle třpytila kopule. Hala byla prázdná, ale pak poznal, že uprostřed stojí židle, přímo pod difúzním zdrojem světla. Energetická koule - ztělesnění Nesmrtelného - se vznesla ke křeslu a zůstala těsně před ním viset ve vzduchu.

„Mám na mysli vesmír," odpověděl Nesmrtelný tiše a vmlouvavě. „Posaď se, Pěny Rhodane, chci s tebou mluvit."

Rhodan následoval jeho výzvu. Křeslo bylo velmi pohodlné, jako by reagovalo na sebemenší pohyb.

„Musím se šetřit," pokračovala kulovitá bytost. „Jsem velmi zesláblý. Jenom čistě náhodou jsem se dozvěděl o strašlivém nebezpečí, které nás všechny ohrožuje. Neptej se mě na podstatu tohoto nebezpečí, protože bych ti nemohl odpovědět. Víím jenom jedno: Barkonidané mu už asi podlehli."

Barkonidané...?

Rhodanem jako by projel elektrický šok. Barkonidané!

Tenkrát, když ho Nesmrtelný vzal s sebou na výlet do nekonečna, mu všechno připadalo jako ve snu. Loď, která se řítí rychlostí milionnásobku rychlosti světla, ve které pronikli do prostoru mezi galaxiemi, kde pak zachránili Barkonidany a jejich planetu před zničením. A nyní,, -

„Barkonidané podlehli neznámému nebezpečí?" zopakoval Rhodan. „Jak to můžeš vědět, když zmíněné nebezpečí ani neznáš?"

„Neptej se mě na mé pozorovací schopnosti, jejich podstatu bys stejně nepochopil. Každopádně už nepřijímám žádné

myšlenkové impulzy Barkonidanů. Tudíž nemohou mít žádné vědomí. Bytosti bez vědomí jsou - mrtvé."

Rhodan zíral na třpytivou kouli. Když si představil, že ztělesňuje nejmocnější a nejneuvěřitelnější bytost všech dob, připadalo mu to všechno ještě fantastičtější.

„A co jejich putující planeta? Barkon? Co s ním je?"

„O něm nemám žádné zprávy, Rhodane. Žijící a myslící bytosti najdu vždycky, ale planety..."

„Tys ztratil Barkon? Jak ho máme najít my, když jsi ho ty ztratil? Jediná planeta, navíc ještě bez slunce, v nekonečných dálkách mezgalaktického prostoru..."

„Vy Barkon najdete, protože vám dám loď, Rhodane. Loď, jakou jste nikdy neviděli. Bude tak rychlá, jak si to budeš přát. Na přídi má zabudovaný pátrací přístroj, který zapneš až mezi Galaxiemi a pak najdete jedinou planetu, která mezi Galaxiemi putuje. Já momentálně nevím, kde je Barkon, ale loď ho najde."

„Ale co když zabloudíme v nekonečnu?" namítl Rhodan.

Nesmrtelný odpověděl okamžitě.

„Neřekl jsem ti právě, že myslící bytost vždycky najdu? Nemusíš mít obavy, že se ztratíte. Ledaže by se stalo, že zemřete - to bych pak žádné impulzy nezachytil. Ale pak by vám to už stejně bylo jedno."

„Jistě," přikývl ledabyle Rhodan. „Loď tedy poletí dálkové řízená?"

, ,

„Jenom podmíněné, příteli. Vyvedu vás na bezpečný kurz, pak vás nechám být. Přístroj vás navede až k Barkonu a vy tam přistanete. Pak už budete odkázáni jen sami na sebe. Až vystoupíte, loď odstartuje a počká ve vesmíru, dokud jí nepřikážeš, aby se vrátila. Ale dej si pozor - máš jenom jeden rozkaz! Jakmile loď přistane, za deset minut vzlétne. Klidně i bez

vás, pokud nestačíte nastoupit! Nezapomeň na to, Perry Rhodane!"

Rhodan zamyšleně vzhlédl ke třpytivé kouli.

„A... to je všechno, co mi můžeš říct? Musím sám přijít na to, co na Barkonu nesouhlasí?"

„Ano. A pokud to bude možné, měl bys jim tam pomoci. Doufám, že na to není příliš pozdě. Žádné myšlenkové impulzy - to mi dělá starosti. Přece nemohou být všichni po smrti?"

„Pak by byla každá pomoc mamá. Ale - dovol mi ještě otázku. Když jsme tenkrát letěli na Barkon a zachraňovali experiment, už tehdy jsem si všiml, že k národu Barkonidanů chováš mimořádné sympatie. Proč? Vždyť se přece v jiných případech o události v Mléčné dráze nestaráš - proč zrovna Bar" konidané? Má to nějaký důvod?"

Nesmrtelný odpověděl: „Barkonidané jsou ve' všech ohledech mimořádný druh. Zaslouží si sympatie už svou odvahou, že chtějí proplout mořem nekonečna mezi dvěma Galaxiemi.

Rhodan přikývl.

„Odpověděl jsi mi velmi diplomaticky -jsem stejně chytrý jako předtím."

„Což je vlastně úkolem diplomacie. Ale neztrácejme čas planými řečmi. Tví přátelé na tebe čekají, příteli. A - jejich loď také."

Koule se zvolna zbarvovala, stoupala ke stropu haly - a najednou beze stopy zmizela.

Rhodan vstal z křesla a vykročil k východu. Ještě než opustil halu, otočil se.

Křeslo tam už nestálo. Hala byla prázdná. Nesmrtelný neplýtl energií. Každý zdejší objekt byl jenom její zhmotnělou podobou.

Vstup se za ním zavřel.

Rhodan vykročil. Venku vedle Čekajících Guckyho a Sengua uviděl stříbrně se třpytící válec, dlouhý asi deset a široký tři metry. Měl otevřený vstup.

„Já se z toho Nesmrtelného snad zblázním," poznamenal Gucky, když k němu Rhodan dorazil. „Nejdřív mi posadí před nos dvojníka a teď dokonce vyčaruje lodičku. Zničehonic se tady objevila. Co s tím? Je to snad nějaký dárek nebo co?"

„Jak se to vezme," odpověděl Rhodan a přejel rukou přes hladký chladný kov, „Každopádně teď nasedneme a podnikneme výlet. Vysvětlím vám to později, až budeme na cestě."

Gucky si ho nedůvěřivě prohlížel. Zdálo se, že Rhodanovy myšlenky ignoruje.

„Na cestě? A kam?"

„Za Barkonidany, prcku. Mají potíže, musíme jim pomoci. Tak co je? Máš strach z tohoto vyčarovaného člunu?"

Gucky se zachvěl.

„Strach... ?" zapištel vyčítavě. „Ne, strach nemám. Snad jenom maličko..."

Sengu nepoložil žádné otázky. Věděl, že na loď může klidně nasednout, když to udělá i Rhodan. Vstup lodi se za nimi zavřel. Kráčeli po úzké chodbě k velínu, který zabíral více než polovinu prostoru v lodi- Pokud byl někde ve zbytku trupu umístěn pohon, pak to musely být agregáty, jaké Rhodan a jeho muži ještě nikdy neviděli.

Přední část velínu byla průhledná.

Gucky překvapeně hvízdal, když vedle dveří velínu uviděl širokou pohovku, přesně takovou, jaké dával přednost. Jedním skokem se vyhoupl do měkkých polštářů a protáhl se.

„To si nechám líbit," chválil práci Nesmrtelného. „Zase jednou někdo přesně uhád moje přání..."

Rhodan a Sengu našli dvě pohodlná křesla před panoramatickým oknem. Když se do nich posadili, připadali si jako ve

volném prostoru. Nedalo se zjistit, z Čeho ten průhledný materiál je. Na dotek připomínal sklo, byl však tenký a patrně neuvěřitelně pevný.

Aniž by něco cítili, pole a město pod nimi se ztratily. Jakoby se pohybovala planeta Poutník a nikoliv oni samotní. Plochý horizont, kulatý jako kruh, se rozšiřoval. Pak, když planetu spatřili jako celek, prorazili energetický zvon.

Ocitli se ve volném kosmu. Poutník se pro ně stal neviditelný. Místo něj viděli jen studené světlo hvězd.

Zrychlovali.

„Vidím DRUSUSA!“ zvolal Sengu. „Malý světelný bod! Pane, letíme bez hvězdného katalogu, nevíme jak je tahle loď poháněna. Nevíme ani, kde leží náš cíl. Jsme zcela závislí na náladě Nesmrtelného - a ze zkušenosti dobře víme, že miluje drsné žerty.“

„Tentokrát, můj milý Sengu, Nesmrtelný nežertuje, protože na to nemá náladu. Pověřil nás misí, která se zdá být velice důležitá. Jsem si zcela jist, že v tomto malém člunu jsme stejně bezpečni jako na DRUSUSU, pokud ne dokonce bezpečnější.“

„Ale na něco k jídlu a pití ani nepomysle!“ triumfálně poznamenal Gucky. „Nebo si snad myslíš, že je taky dokáže materializovat z myšlenek?“

„Ano, to si myslím. Pokud se porozhlédneš, jistě najdeš všechno, co potřebuješ k životu ~ vsadím se.“

Gucky sklouzl z pohovky a začal prohledávat kouty. Rhodan ho nechal být a věnoval se dalšímu pozorování... Seděli ve velínu, ale nikde kolem neměli žádné přístroje ani ovládací panely. Bylo to velmi, velmi zvláštní.

„Támhle!“ zvolal po chvíli Sengu. „Co to je, pane, Ty hvězdy...?“

Rhodan si už toho taky všiml.

Pohyb hvězd!

„Pohybujeme se ireální rychlostí," řekl se zadržovaným vzrušením. „V životě jsem to prožil jenom jednou. Tenkrát, když mě Nesmrtelný vezl za Barkonidany. Ale nyní..."

„Porušujeme fundamentální přírodní zákony," zamyšleně podotkl Sengu. „Že by se objevily efekty? Posun Času? Nekonečnost hmoty...?"

„Nemyslím, že bychom si měli lámat hlavu něčím podobným. Tahle loď - nebo spíš materializovaná myšlenka Nesmrtelného - je opět poháněna myšlenkami. Jde o nepředstavitelný fenomén a my bychom si s ním neměli příliš lámat hlavu, nýbrž měli bychom si ho jednoduše užívat."

Během krátkého rozhovoru hvězdy zřetelně zrychlily. Konstelace se posouvaly, měnily se a tvarovaly do cizorodých hvězdných obrazů, které nikdy předtím neviděli. Zároveň bylo nápadné, že prostor co do počtu hvězd řídne.

Za zádí se utvářelo mléčné mračno.

„Neuvěřitelný! Neskutečný!" zvesela pištěl Gucky. „Voň dokonce pomyslel i na mrkev!"

Rhodan se otočil.

Gucky stál mezi dveřmi a svíral svazek čerstvé karotky. Ve druhé pacce držel konzervu a křenil se.

„Maso pro vás - a plechovky s pivem!"

Rhodan pohlédl na Sengua. „Vy jste si vzpomněl na pivo? Kdy?"

„Právě teď, pane. Když jsme mluvili o jídle,"

Rhodan přikývl.

„To jsem si mohl myslet! Takže přece jen nejsme tak sami, jak by se zdálo. Nesmrtelný je u nás, i když se nám nehlásí."

Rhodana toto konstatování trochu uklidnilo.

„Tady máš to švy pivo!" řekl Gucky a podával Japonci plechovku.

„Mohl jsem si my slet, žes na něj myslel právě ty!"

„Ty máš mrkev - a já pivo!" konstatoval Sengu a vzal do ruky plechovku.

Rhodan se ohlédl a zjistil, že konzervy, které Gucky odložil na pohovku, jsou pozemského původu - nebo tak vypadaly. Byly to stejné plechovky, které si mohli koupit ve kterémkoliv obchodě na Zemi.

„Co to je?!" nadskočil Gucky. „Co se to děje s hvězdárna? Nasedly snad na kolotoč?"

„Kdepak, Gucky," usmál se Rhodan. „Letíme přímo kupředu, podobně jako světelný paprsek, jen o mnoho rychleji-Světelný paprsek by se za námi plazil. Pohybujeme se prostorem ireality."

„Tak nějak asi funguje lineární pohon, že?"

„Podobně. Ano. Při lineárním letu se neponoříme do hyper-prostoru. Ale nevím, jestli s lineárním pohonem můžeme létat tak rychle jako teď. Dozvíme se to, až postavíme první pokusnou loď - to však může trvat ještě celá desetiletí."

Gucky nechal pohovku i mrkve být. Stál vedle Rhodana v křesle a zíral na jedinečné divadlo dané pohybem hvězd, které je mýjely.

„Když jsem poprvé navštívil Barkon," řekl Rhodan, „bylo to docela podobné, ale tenkrát jsem měl skutečný malý člun. Tohleto je ale něco jako... energetická bublina."

„Teď už tady nejsou skoro žádné hvězdy," zamumlal Cucky. „Je jich čím dál méně. Co se stane, až mineme i ty poslední?"

„Octneme se v mezgalaktickém prostoru. Zrnko prachu v nekonečnu mezi galaxiemi, kapka vody v oceánu. Neexistuje jiné přirovnání."

„Vesmír bez hvězd - hrozný pohled!" zachvěl se Wuriu Sengu a vůbec se přitom za svůj strach nestyděl. „Uvidíme nebe bez hvězd. Černý závěs bez světla."

Rhodan se pousmál.

„Ale ano, Sengu, světlo uvidíme. Světlo miliard hvězd, spojené do drobné rozmazané skvrnky - Galaxie. A neuvidíme jenom jednu, budou jich stovky..."

„Vesmír je nekonečný," zamumlal Sengu.

„Škoda, že známe jenom tento jeden pojem," přikývl Rho" daň.

„Zdaleka nevyjadřuje všechno, co by měl vyjádřit,-"

Mlčeli a dívali se.

Míjely je poslední hvězdy mateřské Galaxie. Za zádi se utvářela její podoba.

„Naše Mléčná dráha..., to je naše Mléčná dráha!" hlesl Sengu.

„Naše zážitky se nyní pohybují na rozmezí snu a skutečnosti," odpověděl Rhodan. „Později nebudeme schopni říct, co je sen a co skutečnost. Jedno je však jisté; že jsme fyzicky přítomní a že letíme vesmírem. Svými očima sledujeme, co se kolem děje. Takže to není opravdový sen. Ale na druhé straně..."

Rhodan vzdychl. Pak mlčel.

Ne věděl, co říct.

^^^

Na hodinkách jim uplynuly tři hodiny.

Vlastní Mléčná dráha se utopila v temnotách a změnila se v rozmazanou skvrnu, přesně jak Rhodan předpovídal. Zřetelně bylo vidět spirálovité výběžky Galaxie, které sahaly do prázdnoty vesmíru jako chapadla. Kdesi tam bylo i slunce planety Země.

Mlhovina Andromedy, ke které se blížili, se však příliš neměnila.

Jinak byl okolní vesmír až na nějaké drobné, sotva viditel-

ne hvězdné mlhoviny, docela prázdný. Vládla tam tma a černo, osamělost a smrt.

„Tři hodiny!" řekl Rhodan. „Ani se mi nechce přemýšlet o vzdálenosti, kterou jsme mezitím překonali."

Nikdo mu neodpovídal. Tři hodiny sice postačily, aby proměnily Galaxii v mlhu, ale zároveň to bylo málo, aby dokázaly uklidnit Senguovu a Guckyho rozjitřenou mysl.

Minuty ubíhaly jen pomalu. Váhavě odkapávaly do moře zapomenutí.

Pak měl Rhodan dojem, jako by se loď zachvěla. Skvrna mlhoviny Andromedy se posunula doprava. Ještě jeden slabý otřes. Pak už nic.

„Loď změnila kurz," řekl Sengu.

Rhodan mlčky přitakal. Takže nyní převzal řízení lodi speciální zaměřovač. Patrně už objevil cestující planetu Barkon - svět, který před šedesáti lety vyrazil na dlouhou cestu mezi galaxiemi, aby se vrátil domů, odkud byl před statisíci let vymrštěn i se svým sluncem.

Jak daleko se mezitím mohla planeta.statečných Barkonidanů přesunout?

Uplynula další půlhodina. Pohled na vesmír zůstával stále stejný, zdálo se, že se v něm vůbec nic nemění...

Vtom Sengu zvolal; „Tam vpředu něco je!"

Rhodan se soustředěně zahleděl před sebe.

Skutečně! Spatřil temnou planetu na pravoboku. Byla černá jako její okolí, ale ne docela černá. Její obrysy zahaloval matný opar a Rhodan s téměř bolestnou jistotou zjišťoval, že je to sníh,

Planeta a loď se vzájemně přibližovaly. Probíhalo to velmi rychle.

„Přistáváme!" zaječel Gucky, když loď opsala oblouk a začala se snášet nad Barkon. „To šedivý... co je to?"

„Sníh, Gucky! Umělé termozářiče, které Barkonidané umístili na planetu, aby jim nahradily teplo slunce, přece jen asi nebyly tak výkonné, jak čekali. Barkonidané se určitě stáhli pod povrch. To se plánovalo- Ale sníh...?“

Zmlkl. Věděl, že se sněhem tady nikdo nepočítal.

Lod' přistála v blízkosti rovníku, ale i tam ležel sníh. Měkce dosedli. Pak už se nic nedělo.

Rhodan si prohlížel bílou krajinu, která se před ním rozprostírala bez jediné známky života. Mléčné skvrny okolních galaxií tu byly vidět poněkud nezřetelněji než z lodi, asi vinou atmosféry.

Atmosféra?

Takže Barkon disponoval dýchatelnou atmosférou? Proč by ne? Barkonidané přece disponovali dostatečnými technickými možnostmi, aby svou planetu vymanili z oběžné dráhy kolem jejího slunce a vyslali jiným směrem. Proto si určitě také dokázali uchovat dýchatelnou atmosféru.

„Obávám se, že budeme muset vyjít ven do té zimy,*“ řekl Rhodan.

Sengu se zachvěl.

Gucky si zavřel plastikovou helmu a dutě zamumlal: „To si ale zapnu vyhřívání.“

Sengu následoval Guckyho příklad- I Rhodan byl rád, že unikne chladu, ale ještě váhal.

„Zabalíme zbývající konzervy. Tady je vak. Jak se sem vlastně dostal?“

To nikdo nevěděl. Strčili do něj několik konzerv a Sengu si jej přehodil přes rameno. Rhodan si mezitím vytáhl z kapsy jehlový paprskomet a překontroloval nabití. I Japonec a Gucky měli zbraň.

„Jdeme,“ řekl Rhodan a zavřel helmu.

Sotva vstoupili do prostoru mezi oběma výstupy, vnitřní výstup se zavřel a téměř okamžitě se otevřel vnější.
Rozdíl v tlaku na lodi a venku Guckyho málem nasál ven z lodi.
Bárkou byl tudíž bez atmosféry!
Rhodan definitivně pochopil, že se muselo stát něco strašného.

^ x ^

Jako poslední seskočil na povrch Barkonu Sengu. Zabořil se po kotníky do sněhu. Okamžitě pocítil chlad, takže musel znovu nastavit teplotu ve skafandru.

Rhodan se pozorně rozhlížel na všechny strany. Všude kolem viděl jen sněhovou pláň. Linie, ve které se dotýkal horizont nebe, byla nezřetelná, protože přímo nad ním plula mateřská Mléčná dráha. Kdyby byla sluncem, bylo by nyní pozdní odpoledne. Ostatní ostrůvky světů se podobaly chladným skvrnkám, které neměly význam. Barkon byl planetou beze světla a očividně už i bez naděje.

Rhodan sklonil hlavu.

Tam někde v podzemí museli být schováni Barkonidané. Stal se svědkem jejich příprav, věděl, že na to jsou zařízení.

„Naše loď!“

Guckyho vyděšený hlas přinutil Rhodana, aby se prudce ohlédl. To, co spatřil - nebo spíš neviděl - ho přimělo, aby se zarazil.

Lod' zmizela.

Přesně, jak Nesmrtelný řekl.

„Bez starosti, Gucky. Až budeme potřebovat, přivoláme si Ji zpátky. Co jinak? Cítíš nějaké impulzy?“

„Žádný, Perry! Žádný myšlenkový impulzy! Podle mě tady nikde nikdo nežije.“

„Ani pod povrchem?“

Gucky se zadíval na tlapky ve sněhu.

„Tam dole? Taky žádný impulzy!“

Rhodan se bránil pomyšlení, že by obyvatelstvo celé planety náhle vymřelo. Doufal, že zdejší ledová krusta je příliš silná a že nepropustí žádné myšlenkové signály.

„A co vy, Sengu? Co vidíte?“

Japonec také hleděl do sněhu, ale na rozdíl od Guckyho dokázal proniknout pohledem do hlubin pod sebou, když se soustředil. Pěkně metr po metru-

Rhodan mlčky čekal na odpověď.

Sengu konečně zvedl hlavu a odpověděl: „Nic, pane. Do hloubky jednoho tisíce metrů vůbec nic.“

To nic neříkalo. Pohon planety, jak Rhodan věděl, byl umístěn v pětitisícové hloubce. Ale než by Sengu mohl dál pátrat, Rhodan se rozhodl přece jen trochu prozkoumat povrch Barkonu. Z lodi to nebylo možné.

„Gucky, pomůžes nám. Budeme teleportovat. Každý skok zhruba padesát kilometrů daleko, ano? Ve směru na východ.“

Myšob vzdychl a vzal oba muže za ruce. Tělesný kontakt způsobil, že neteleportoval sám, ale s ním i Rhodan a Sengu. Sice na to musel použít podstatně více paraenergie, ale určitý čas se to dalo vydržet.

Když materializovali, okolní krajina nejevila známky změn. Jenom Mléčná dráha se víc ponořila pod obzor.

„Tady to nevypadá o moc líp,“ komentoval Gucky a znovu skočil.

Sto kilometrů.

Tisíc kilometrů.

Nic se nezměnilo. Údolí, hory, roviny - vše bylo potaženo

silnou vrstvou sněhu. Sengu zjistil, že je místy silná až padesát metrů, jinde zase jenom dva až tři metry. Sníh byl umrzlý a jen na povrchu se udržovala slabá vrstvička navátého.

Sotva obkroužili zhruba polovinu planety a Gucky chtěl nasadit k novému skoku, Sengu zvolal:

„Mám impulzy! Mechanického původu! Cítím je!"

Rhodan netušil, že i Sengu dokáže zachytit vlnové délky, ale rovnou se zeptal: „Co míníte tím mechanickým původem?"

„Stroje - ale už nepracují. Řekl bych, že to budou poslední zbytky záření zastavených atomárních agregátů."

Takže to ještě nemohlo být tak dávno, co tu přestaly pracovat agregáty. Snad tam dole ještě nějakí Barkonidané přežili?

Rhodan přemýšlel.

Stáli tu, opuštění a sami na mrtvém světě, jehož vesnice a města se udušila pod věčným sněhem. Tady nahoře už nic nenajdou. Pokud tu někde má být život, pak už jen kdesi v podzemí.

Hlavní město...?

Rhodan se pokoušel vzpomenout si.

„Gucky, změníme směr a zvětšíme skoky. Teď spíš na sever - asi tři tisíce kilometrů!"

Znovu nic. Sengu nezachytil nic. Tři další skoky. A pak... velkoměsto!

Rhodan je poznal podle obrysů, které se zřetelně rýsovaly pod sněhem. Některé z nejvyšších budov se dokonce tyčily nad bělostnou pokrývkou.

Dalo se říct, že tady mnoho sněhu nebylo; místy dosahoval jenom pětimetrové výšky, možná i desetimetrové, ale víc už ne. Město místy připomínalo zlatokopecké osady Divokého západu.

„Gucky?"

„Nic, absolutně nic! Tady už nikdo nežije!"

Nad mrtvým městem se vznášela černá nicota. Nejenom tato planeta, ale celý vesmír se zdál být bez Života. Rhodan měl pocit, že žije jen on, Sengu a Gucky.

„Sengu?“

„Žádné impulzy, pane.“

Rhodan pociťoval záchvěvy zoufalství. Zprvu se bránil možnosti, že společně s Guckym naslepo teleportují do útrob planety, protože taková akce skrývala řadu značných nebezpečí. Co kdyby například materializovali ve žhavé lávě?

„Asi pět set kilometrů západně odtud je hlavní vchod do podzemního světa. Byl jsem tam- Vede odtud tunel k řídicí centrále pohonných agregátů a ostatních zařízení. Tam by se měl také vyrábět vzduch a potraviny.“

Gucky vzal oba muže za ruce.

„Zkusíme to, tady nejsme nic platní.“

Teleportovali čtyřikrát.

•Rhodan pak pozorně sledoval zasněžené hory a ukázal určitým směrem. „Myslím, že to bylo tady, Gucky. Skoč blíž k té hoře.“

Materializovali k úpatí.

„Tunel vede šikmo do skály, až do hloubky pěti tisíc metrů. Žádné myšlenkové impulzy, Gucky?“

„Nic. Je tu mrtvo.“

„Ne - ne tak docela!“

To byl Sengu. Shlížel na a měl obě oči dokořán otevřené.

Jako by něco viděl.

„Impulzy?“

„Jenom slaboučké, pane, ale jsou tady. Jako právě teď. Zmírající záření. Pokud tam dole existují nějaké stroje, pak jsou zastaveny. Ale chvíli trvá, než se rozptýlí všechna zbytková energie... Já vidím právě ji...“

„Co ještě?“

„Nejsem dost hluboko," připomínal mutant skutečnost, že proniká po vrstvách. „Teprve dva tisíce metrů. Ale vidím potemnělé chodby a tunely. Nikde se tam nesvítí, ale přístroje a zařízení tam j sou. Moc toho nepoznávám."

Rhodan pochopil. Beze světla ani Sengu nic neuvidí.

„Ale Guckymu byste mohl dát nějaké souřadnice pro teleportaci, že?"

Sengu přikývl.

„Jistě, ale..."

Nedořekl větu.

„Pozor!" zvolal Gucky. „Někdo přichází!"

Rhodan se otočil a podíval se ve směru, kam Cucky ukazoval. Neviděl nic. Jenom sněhovou pustinu a daleký horizont. Ani v jiných směrech nemohl objevit nic, co by se hýbalo-

„Kde?"

Gucky znejistěl a svěsil paži.

„Že bych se tak hrozné splet? Někdo tam byl! Přemejšlel! Nevím, na co myslel, ale myslel!"

„Jako telepat dokážeš analyzovat každou myšlenku a umíš určit její význam," poznamenal Rhodan. „Tentokrát však ne?"

„Byly to impulzy bez významu, ale nebyly přátelské. To jsem jasně cítil. Hele-už zase! Jsou silnější a blíže se! Blíží se to k nám...!"

Rhodan s překvapením zpozoroval, že se Guckymu zjezily chlupy na hřbetě. Pak teprve pochopil. Gucky nemíval strach. Pokud ano, pak šlo o skutečně velké nebezpečí.

Sengu už vzdal své snahy o proniknutí pohledem hlouběji pod povrch. Stál těsně za Rhodanem a Čekal na šéfovo znamení. Ale zatím se nic nedělo.

„Musí bejt už hodně blízko," tlumeně šeptal Gucky. „A pře-mejšlí..."

Nyní to Rhodan také pocítil. Così opatrně pronikalo do jeho 32

myšlenek a vyvolávalo to tlak, který se zvolna měnil v bolest. Sice ve snesitelnou bolest, ale nebylo před ní úniku.- Kdosi se pokoušel zmocnit jejich vědomí.

Ale kdo?

Sněhová pokrývka před nimi ležela nedotčena. Přesto tu někde musel být. Neviditelný.

Ale nikde .Žádné stopy.

„Pokus se o telekinezi!“ křikl na Guckyho.

Myšob přikývl. Soustředil se na neviditelnou hmotu před sebou - a udeřil.

Rána vedla doprázdna. Bolest zůstala.

Rhodan nahmatal energetický paprskomet, ale pak pochopil bezvýznamnost svého záměru. Nemohl střílet proti něčemu, co neviděl-

„Nejde to,“ řekl Gucky- „Ale myslím si, že ho - nebo to -můžu telepaticky kontaktovat. Moje impulzy narážejí na odpor. Vzdálenost dělá snad nějakých deset metrů. Víc ne.“ .

To už něco znamenalo: měli směr a vzdálenost. Víc však bohužel ne. Alespoň prozatím ne.

„Můžeš určit jeho velikost?“

„Cítím odpor jeho myšlenek, ale jinak nic. Vypadá to, jako by ty myšlenky na něm byly jedinou hmotnou věcí. Nemá tělo - alespoň ne v našem smyslu.“

Rhodan náhle pojal jisté podezření, ale hned je zavrhl- Ne, nemohlo se jednat o Druufa. Druufové byli neviditelní jen proto, že žili v jiném čase. Tohle však určitě nebyl ten případ.

Náhle bolest zmizela.

Gucky stál bez hnutí.

„On to vzdal! Asi už nemá sílu. Nepodařilo se mu vnutit nám svou vůli.“

„Je jenom jeden?“

Gucky neodpovídal. Soustředil se a telepaticky hmatl kolem sebe. „Ne, jejich víc. Blíží se k nám ze všech stran.“ Pořád ještě nic neviděli, žádné stínové obrysy a především žádné otisky ve sněhu.

Rhodan kývl na Sengua a vzal Guckyho za packu. Japonec se chytil druhého.

„Jakmile bude zahájen další útok, skočíme.“

Čekali.

Ne dlouho.

Z nicoty náhle vyšlehl bleděmodrý energetický paprsek a roztavil sních pod jejich nohama-

„Skoč!“ zvolal Rhodan.

Gucky si spočítal svůj skok tak, aby materializoval ani ne dva kilometry daleko. Ocitli se na svahu kopce a mohli odtud pohodlně pozorovat místo, kde před okamžikem stáli.

Viděli skutečný ohňostroj. Ze všech směrů přicházely smrtící paprsky a měnily sních v bublající jezírko.

„Asi se domnívají, že jsme se taky zneviditelněli,“ vyslovil Rhodan domněnku. Nebyl si tím však příliš jist. „Teď se nás pokoušejí zničit.“

V té chvíli útok přestal. Energetické střely zmizely a jezírko tuhlo v led. Na dálku připomínalo skleněné oko, které kdosi ztratil ve sněhové pustině.

Gucky naslouchal.

„Přicházejí sem,“ šeptal. „Myslím, že zachytili naše myšlenkový impulzy, proto přestali střílet...“

„Tak to si určitě lámou hlavu, jak jsme se sem dostali,“ poznamenal Rhodan. „Jak jsou rychlí?“

„Moc ne,“ odvětil Gucky. „Muž, který by utíkal, by tu byl dřív.“

Zírali ve směru k ledovému jezírku. Odtud přicházeli a za 34

dvě nebo tři minuty tu museli být. Sníh však nadále zůstával panensky nedotčen.

Nyní Rhodan opět pocítil bolest hlavy.

„Co to může být za bytosti," vzdychl. „Jsou neviditelní a nemají tělo, jak se zdá. Jsou to telepati a přesto nedokáží uhádnout naše myšlenky - jinak by předem věděli o našem teleportačním skoku. Nesnaží se navázat kontakt. Rovnou bezohledně útočí. Pokoušejí se nás zabít."

„Ať je to kdo je to," zamumlal Gucky, „nemám je rád. Kdybych tak některýho z nich dostal do parády... Ale jak bych moh, když vlastně neexistují?"

„Oni existují!" zdůraznil Rhodan. „Ale jinak, než si umíme představit. Jak daleko jsou teď?"

Místo odpovědi přišel další útok.

První energetický prst je minul a než stačil přiletět další, Gucky se svými druhy teleportoval. Teď už rovnou celých deset kilometrů na vrcholek hory.

Stáli na malé zledovatělé plošině, dobré čtyři tisíce metrů nad okolní krajinou. Kdyby neviditelní útočníci chtěli přijít po svých, měli by to těžké. Nebo snad disponovali letadly a dálkovými zbraněmi?

„Umíš přečíst jejich myšlenky, Gucky?"

Rhodan nedostal odpověď hned. Myšob se snažil zaměřit cizí impulzy. Pak zavrtěl hlavou.

„Mají jen krátký dosah -jak je to možný?"

Rhodan přemýšlel. Cizinci... Přiletěli sem odněkud z vesmíru a zničili putující planetu Bárkou. Přiletěli z vesmíru... Ale odkud?

Mohly snad existovat nějaké bytosti, kterým by se podařilo překlenout vzdálenost více než sta tisíc světelných let? Teoreticky ano. Bylo možné transitovat až do vzdálenosti třiceti

tisíc světelných let, ale do mezigalaktického prostoru si zatím nikdo netroufal.

Zatím!

Ted' už ale ano!

„Sengu, pokoušejte se dál něco najít," požadoval Rhodan.

Japonec se zadíval pod sebe a přikývl.

„Nikde nikdo. Široké chodby jsou prázdné a opuštěné. Postávají tam vozidla a stroje, ale bez obsluhy... Nyní vidím halu s klenutým stropem. Do všech směrů vedou chodby. Kterou mám sledovat?"

„Tu s kolejemi," vzpomínal Rhodan. „Je tam jedna taková, ne?" i „„Ano, to souhlasí."

Znovu zavládlo mlčení a trvalo do chvíle, než Rhodan opět dostal bolení hlavy. První varování! Neviditelní znovu útočili!

Gucky nadskočil a ukázal směrem k východu, ale ne dolů do údolí, nýbrž k nebi. „Oni se blíží ^ a sakramentsky rychle!"

Sengu se přestal dívat do podzemí a chytil se myšobovy packy. Rhodan následoval jeho příklad. „Kde?"

„Támhle odtud," vzrušeně opáčil Gucky. „Copak umějí lítat?"

Tuhle informaci nedostali, zato velice přesně zjišťovali, že je Neviditelní vidí a že proti nim útočí. V nicotě nad nimi se ' zablesklo, bleděmodrý paprsek proťal oblohu, sjel dolů a roz-čísł ledovou planinu kousek od nich.

Gucky zašeptal: „Vzdalujou se - ale teď se zase vracejí."

Tím bylo dáno, že Neviditelní sedí v letounu, který je také neviditelný. Oblétli oblouk a zahájili nový útok.

„Pryč odtud!" zvolal Rhodan.

Gucky na to byl připraven. Teleportoval.

Tentokrát materializovali ve vzdálenosti jednoho tisíce kilometrů uprostřed hor. Stalo se tak Čistě náhodou, ale Rhodan okamžitě poznal, že je to místo, které se hodí pro jejich účely.

„Sengu - do práce!“ zvolal Rhodan a počkal, až Japonec přikývne. Pak řekl myšobovi: „A ty dávej pozor na Neviditelné. Při sebemenším náznaku, Že se přibližují, okamžitě vy-hlas poplach.“

Oba mutanti znali svůj úkol. Rhodan čekal na nějaké výsledky. Zmocňovalo se ho určité zoufalství. Jaký význam měla jeho mise, když pořád utíkal před nepřítelem a bojoval o holý život? Jak bude moci pomáhat Barkonidanům, pokud ještě žijí? Pobyt na Barkonu byl zatím jenom útekem.

Hladil přitom hladkou kolmou stěnu, pokrytou tenkou vrstvičkou ledu. Na přírodní kámen byla tato skalní stěna až příliš hladká.

Rhodan se rozhlédl. Že by tu byl někde další vstup do podzemí?

Jeho domněnka se potvrdila ve chvíli, kdy Sengu řekl: „Opět slabé záření, pane. Kromě toho tunel do hlubiny. Sleduji ho. Tisíc metrů. Dva tisíce...“

„Pozor!“ zaječel Gucky.

Rhodan instinktivně tasil paprskomet.

„Myslím, že je jenom jeden,“ váhavě poznamenal Gucky.

„Vezmi si zbraň!“ požadoval Rhodan.

Gucky sice nerad, ale poslechl.

„Jo, je jenom jeden. Musel tady bejt už delší dobu. Jeho myšlenky jsou zvědavý, víc toho nezjistím.“

„Něco jako strážce,“ řekl Rhodan a podíval se stejným směrem jako Gucky. Znovu pocítil bolest v mozku, i když vůbec

nic neviděl. Žádné stopy, nic- Přesto se k nim blížil zástupce cizí civilizace.

„Jak je daleko?“

„Dvacet nebo třicet metrů, přesné nevím...“ Cucky nedořekl větu. Ve vzdálenosti pětadvaceti metrů se zablesklo.

Modrý paprsek minul Sengua o celé dva metry. Zatímco se Japonec vrhal k zemi, Rhodan zahájil palbu. Cítil přesně do místa, kde nepřátelský paprsek začínal. Nedal prst ze spoustě a jeho paprsek tím pádem obtékal nějaký předmět - který se v obrysech podobal Člověku. „Rychle!“ křikl na Guckyho.

Myšob četl ve Rhodanových myšlenkách a pochopil. Začal střílet na neviditelný cíl. Sengu sice ležel na zemi, ale také po něm střílel.

Ohnivě obrysy cizí bytosti byly stále zřetelnější. Jeho tělo tedy bylo dostatečně odolné. Že by nezničitelné? Pak ale Rhodan spatřil něco, co mu dalo novou naději. Cizinec se zapotácel a už neopětoval palbu-Za několik vteřin se stalo cosi nepochopitelného. Snad to bylo vyvoláno nárazem tří energetických paprskových drah, snad to bylo něčím jiným, ale Rhodan nevěřil vlastním očím, když najednou třicet metrů před sebou viděl miz^t sníh -jenom opticky - protože Neviditelný se zviditelňoval. Nabíral hmotnost!

„Palbu zastavit!“ vykřikl Rhodan a rozběhl se. Hnaly ho zoufalé myšlenky a stejně tak zoufalá naděje. Měl v úmyslu si na cizince sáhnout.

Gucky a Sengu sklonili hlavně svých zbraní a vytřeštěnýma očima sledovali, co to Rhodan provádí. Cizinec přece mohl začít každou chvíli střílet!

Zatímco však Rhodan dobíhal poslední metry, cizinec se začal znovu rozplývat, stával se průhledným.

Rhodan už byl u něj

Jeho ruce - nyní docela volné, protože pustil zbraň - popadly cizince a pocítily odpor. Prsty se zabořily do čehosi měkkého- Rhodana zasáhl proud nenávislných myšlenek a bolesti hlavy zesílily.

Pak cizinec dematerializoval a vyklouzl Rhodanovi z rukou. Další útok nenásledoval. Myšlenkové impulzy slábly a nakonec docela zhasly.

Rhodan se sklonil a sebral paprskomet.

Gucky řekl: „Co to bylo? Žádná teleportace, žádné zrcadlové pole...? Mohis ho popadnout do náruče, ale on zase zmizel. Já už nic nechápu.”

„Jenom klid, já zatím také nemám žádné vysvětlení,” hořce opáčil Rhodan. „Alespoň však víme, že nejsou tak nezranitelní jak jsme se obávali. V soustředěné palbě našich zbraní zviditelněl a zhmotnil se. Možná dokonce cítil bolesti. Kdoví, třeba umírají a dematerializují. Ale rád bych věděl kdo jsou, odkud přicházejí a co tady chtějí.”

Bílá krajina pod bezhvězdým nebem mlčela.

„Támhle naproti je stěna,” pokračoval Rhodan. „Buď je umělá nebo opracovaná. Snad bychom mohli zjistit, co je za ní, Sengu.”

To nebylo pro Japonce nijak těžké.

„Je jenom metr silná, a za ní je nějaká hala - vypadá jako nádraží. Mnoho kolejí a vozidel. Výhybky. Pak tunel šikmo dolů do hlubiny. Žádné světlo.”

Rhodan ukázal na vak, který Sengu nesl.

„Máme svítilnu. Dobrá, Gucky, přenes nás za tu stěnu. Podíváme se na Barkon zevnitř. Obávám se, že na povrchu už nic nezmůžeme...”

^ A ^

Byla tam tma. Rhodan se nejdříve ze všeho pokusil proniknout temnotu očima, pak zapnul svítlnu. Světlo bylo odráženo hladkými stěnami, zrcadlilo se na kolejích a bylo reflektováno bezpočtem malých vagónů, které všude kolem postávaly.

Gucky si nahlas oddechl.

„Upřímně řečeno - tam venku jsem zachytil ještě nějaký slabý impulzy, ale tady už nic není. Že by skála zadržovala jejich myšlenky? Pak by nezachytili ani naše a byli bychom v bezpečí,"

„Pokud už nejsou někde uvnitř," hořce se pousmál Rhodan. „Zjistíme to, až se dostaneme hlouběji."

"Pěšky... ?" vyděsil se Gucky a významně se zahleděl na své krátké nožky.

Rhodan ukázal na vozíky.

„Vezmeme si taxíka. Mohli bychom i teleportovat, ale chci vidět, kudy půjdeme. Tunel je bezpečný, Sengu?"

„Kam až vidím, tak ano."

„Takže kupředu! Snad si ještě vzpomenu, jak se ty vozíky ovládají. Mělo by to být jednoduché."

Transportní vagóny byly různě veliké a měly různý účel. V některých bylo až dvacet sedaček, jiné byly menší a nabízely místo dvěma či čtyřem osobám.

Zvolili vozík pro čtyři. Sengu se posadil dopředu vedle Rho-dana, Gucky se uvelebil vzadu.

Rozjeli se a rozsvítili reflektory. Bylo vidět na padesát metrů dopředu. Vůz mezitím nabral na rychlosti. Bylo by nepříjemné, kdyby narazili do překážky. Sengu se plně soustředil na cestu.

„Cítím zřetelné impulzy," řekl najednou váhavě. „Ale jsou ještě daleko. Neumím určit, jak moc daleko."

Jeli celou hodinu.

Pak Sengu zničehonic poznamenal: „Brzděte, pane! Myslím, že tunel už bude u konce. Možná ještě pět set metrů."

Rhodan pohnul brzdou a o pět minut později světlo reflektorů narazilo na kolmou stěnu, která nepochopitelně a nečekaně uzavírala tunel.

„To bude přetlaková komora!" poznamenal Rhodan. „Snad projedeme skrz, protože jinak bychom si museli na druhé straně hledat nový vozík! Sengu, co tam vidíte?"

„Komoru a za ní další stěnu, přesně takovou, jako je tahle. Máte pravdu, pane, asi vzduchová komora."

Rhodan vyskočil z vozíku, ale reflektory nechal zapnuté.

„Vlastně by to mělo fungovat automaticky, ale když se agregáty zastaví, nefunguje nic- Leda snad nějaké ruční otevírání. Pokud ne, měl by se o to pokusit Gucky."

Myšob vzdychl a zůstal sedět.

„Když tak mi řekněte, pánové."

Rhodan přistoupil ke stěně a pečlivě ji prozkoumal. Brzy našel, co hledal. Stěna se v polovině rozdělila a rozevřela.

Rhodan vstoupil do komory.

„V pořádku! Sengu, zvolna sem vjeďte, ale dávejte pozor, ať nenarazíte!"

Japonec neodpověděl a rozjel vozidlo. Zastavil několik centimetrů před druhou stěnou. Gucky se uznale zašklebil, ale nic nepoznamenal.

Když byli uvnitř, Rhodan uzavřel první vrata a odemkl druhá. Jakmile se pootevřela, všichni tři pocítili průvan. Tady dole tedy byla atmosféra!

Vozík popojel a Rhodan zavřel vrata. Okamžik stál bez hnutí, pak zvedl ruce a chtěl si sundat helmu. Gucky však v té

chvíli zaječel: „Nedělej to, Perry! Jestli je tady jedovatěj vzduch, tak...”

„Barkonidané dýchají kyslík,” uklidňoval ho Rhodan a sňal si helmu. Bylo tam teplo a trochu dusno, ale vzduch byl jinak docela dobrý. Zhluboka se nadechoval. „Sundejte si helmy, ať šetříme energii. Kdo ví, jak dlouho budeme agregáty skafandrů ještě potřebovat.”

Nastoupil k ostatním do vozu a uvolnil brzdu.

Po dvou hodinách se Sengu podíval ke stropu a řekl: „Vidím povrch. Nacházíme se asi čtyři tisíce metrů hluboko pod zemí. Dlouho už to nemůže trvat.”

„Připadám si jako krtek,” zamumlal Gucky a schoulil se do klubíčka, aby se trochu prospal. Sengu otevřel ovocnou konzervu a najedli se.

„Gucky, co myšlenkové impulzy? Nic? Pomalu bychom se měli blížit k obytným čtvrtím!”

Myšob chvíli soustředěně naslouchal.

„Nic! Vůbec nic! Zdá se, že jsme v tomhle světě docela sami, až na ty Neviditelný. Pokud by tady měli bejt Barkonidani, musel bych o nich vědět.”

„Žádný impulz? Ani jeden?”

„Je mi líto. Ani jeden.”

Rhodan se bránil domněnce, že by neviditelní útočníci vyhubili celou civilizaci. Barkonidané existovali již milion let, osídlili rozlehlý sektor Galaxie, snad byli dokonce předky Arkonidanů a Pozemšťanů. Teď že by měli vymřít?

Každopádně tu však něco nesouhlasilo.

Ale co?

Tunel už nevedl šikmo dolů, ale vodorovně. Vůz se řítíl kupředu. Hodinu, dvě hodiny. Přesně ve směru k hlavnímu vstupu do podzemní, před kterým se poprvé střetli s Neviditelnými.

„Vidím světlo," řekl náhle Sengu do mlčení, přerušovaného Jen tichým bzučením pohonů. „Deset kilometrů před námi je světlo, ale je ho jen málo a je rozptýlené. Spíš připomíná nouzové osvětlení."

„Co ještě vidíte?"

„Stroje a haly, chodby a koridory, mnoho dveří. Agregáty, generátory, sál, jehož stěny jsou složeny z obrazovek. Ale jsou vypnuté. I ty stroje stojí. Vychází však z nich zbytkové zařízení. Myslíte, pane, že se přibližujeme k velínu?"

„Určitě ano. Právě z toho velínu jsem před šedesáti lety poopravil kurz letu planety a zachránil ji před zničením. Zdá se však, že zbytečně."

Tempo vozu zpomalovalo. Pak vjel do haly. Koleje se rozvětvovaly. Rhodan zastavil.

„Jsme na místě. Tady jsem tenkrát vystoupil."

Vyskočil z vozu a chvíli se rozhlížel. Pak se obrátil na Sengua: „Strojové haly jsou tímhle směrem?" Když Sengu přikývl, Rhodan pokračoval: „Takže opravdu vím, kde jsme. Pojd'te."

-^ X ^

„Co chceš ve strojovně?" vyzvídal cestou Gucky, přestože jako telepat dávno uhádl Rhodanovy úmysly. „Chceš vyburcovat spící planetu?"

„Pokusíme se aktivovat agregáty. Snad se při té příležitosti dozvíme, co se vlastně s Barkonidany stalo."

Gucky se za ním zaraženě díval. Rhodan otevřel vstup a jeho druzi ho následovali.

Stroje tam tiše stály v dlouhých řadách. Svítily čistotou, jako by byly nainstalovány teprve včera. Kroky Pozemšťanů duněly a odrážely se od holých stěn. Zastavili se až před gigantickým

ovládacím panelem, nebo spíš stěnou. Rhodan šiji prohlížel s rostoucí nejistotou. Jak by mohl pochopit princip zařízení, které dokázalo pohnout celou planetou?

Přistoupil blíž. Všechny přístroje na nule, všude ticho a mrtvo. I stroje byly mrtvé...

Rhodan ukázal na dveře na opačném konci haly.

„Tam vzadu je energetická centrála. Zbytkové záření by mělo přicházet právě odtamtud. Mohl byste to zkontrolovat, Sengu?”

Sengu vykročil a za chvíli byl vedle. Rhodan a Gucky ho následovali. Uprostřed haly bylo v podlaze zapuštěno víko o průměru pěti metrů. Rhodan na ne ukázal.

„Tam dole je reaktor. Je větší a výkonnější než všechno, co si umíme představit. Takže, Sengu? Je provozuschopný?”

Sengu se podíval na víko - díval se skrz.

„Snad ano, pane. Ale teď je zastavený.”

„Pokuste se sledovat cestu ovládacích kabelů. Možná objevíme centrálu, ze které byl reaktor řízen.”

Japonec se pustil do práce - pro nezasvěcené to byla nepochopitelná činnost. Pouhým pohledem sledoval cestu skryté kabeláže skrze stěny a zdi, podlahy a stropy až do východního bodu. Přitom zvolna kráčel halou, až se zastavil před půlku-lovitým objektem.

„Tohle, pane, je kontrolní zařízení reaktoru.”

Rhodan viděl jednoduché ovládací prvky. Ruka se mu blížila k zelenému tlačítku, zastavila se nad ním - a pak je zmáčkla.

Prvních deset vteřin se nic nestalo, pak se strop haly rozsvítil, intenzita světla nabývala na síle, až se centrála ponořila do pronikavé záře. Reaktor opět dodával energii.

Rhodan vypnul kapesní svítilnu a schoval ji do kapsy.

„Takže - všímáte si něčeho?” zeptal se.

Zase průvan: tentokrát to teple a svěže zavanulo. Čerstvý vzduch. „Vypadá to, že přístroje zase začínají pracovat," řekl Sengu. „Jen bych rád věděl, kdo ten reaktor vypnul."

„Neviditelní?" nejistě namítl Gucky. „Tady dole jsme zatím na žádnýho nenarazili."

„To však neznamená, že tu nejsou," odvětil Rhodan. Nějak se mu to všechno nelíbilo. „Pokud byste je ucítili, okamžitě po nich střílejte. Už víme, že to nemají rádi." Pak se znovu rozhlédl. „Teď bychom měli začít hledat stopy po Barkonidanech. Když už máme světlo, mělo by to být jednodušší..."

Kdesi něco cvaklo.

Slyšeli to zcela zřetelně. Zároveň zmizela slabá vibrace pod jejich nohama. Strop tmavl a Černal. Osvěžující proud vzduchu se zarazil.

Někdo znovu vypnul reaktor.

Rhodan vytáhl svítilnu a prohlížel prostor.

Hala však byla prázdná.

Vzal tedy do ruky energetickou pistoli a vykročil k polokouli. Nevěřil vlastním očím. Zelené tlačítko vyčnívalo a místo něj bylo zamáčkuté to červené vedle.

Rhodan měl nepříjemný pocit, jako by Neviditelný stál přímo vedle něj, ale Gucky nehlásil žádné myšlenkové impulzy.

Dotkl se ukazováčkem zeleného tlačítka a znovu je zmáčkl. Světlo se rozzářilo, reaktor naskočil.

Cvak!

Rhodan nechápavě zíral na zelené tlačítko. Právě samo od sebe vyskočilo. Nejdříve jako by neviditelný prst zatlačil to červené, pak se zelené vrátilo do nulové polohy.

Znovu zapnul reaktor a dal dlaň nad červené tlačítko, aby se jej případný Neviditelný dotknout nemohl.

Cvak!

(

To bylo nepochopitelné. Rhodan nenašel vysvětlení...

Zmáčkl zelené tlačítko a držel jej v aktivní poloze- Několikrát pocítil, jak se snaží vrátit na nulu, nakonec však povolilo a zůstalo. Reaktor běžel.

Rhodan pustil tlačítko a oddechl si.

„Nemůžeme tady věčně stát a přetahovat se s nimi. Ale musíme se dozvědět, co vlastně chtějí..."

„Já bych taky rád věděl, kdo jsou a odkud přišli," poznamenal Gucky.

„Zůstaneme u sebe. Nasedneme do vozíku a pokračujeme v cestě.

Gucky, ty si zapamatuj tohle místo. Kdyby zase vypnuli reaktor, musíš sem teleportovat a aktivovat ho."

„Snad dají pokoj," zabručel Gucky. „Jestli ne, moh bych skákat sem a tam, až bych vás třeba nakonec ztratil. A to bych fakticky nerad."

„Postačí ti, když si nás telepaticky zaměříš a znovu nás máš," pokáral ho Rhodan. „Pojďme!"

Nasedli a rozjeli se.

Nebyli však na cestě ani pět minut, když okolní osvětlení opět zmírало. Gucky zaklel, skočil a vmžiku byl zpátky. Světlo se opět rozzářilo.

Během následující půlhodiny musel tucetkrát skočit a znovu zapínat reaktor. Nadával přitom jako pohan, ale nebylo to nic platné.

Pak se vůz zastavil. Rhodan ukázal na zavřenou bránu.

„Tady je vstup k nejbližšímu městu - alespoň jak mi vysvětloval Regoon - to býval šéffyzik Barkonu. To on tohle všechno vymyslel a realizoval. Moc by mě zajímalo, jestli ještě vůbec Žije."

Nedostalo se mu odpovědi.

^ A ^

Brána se nehodlala dát otevřít, jakkoli se snažili ze všech sil.

Rhodan řekl: „Nesmrtelný věděl, proč mi s sebou dal právě vás dva. Teď můžete prokázat své schopnosti. Sengu, prostudujte zámek vrat.“

Japonec se zadíval na chladný kov před sebou, na mechaniku elektronického zámku, ukrytého pod pancířem. Vyličil jeho podrobnosti.

„Teď ty, Gucky!“ obrátil se Rhodan na myšoba.

Gucky nasadil své telekinetické schopnosti. Aniž by se dotkl brány, jeho paprapsychické síly učinily totéž, co by za normálních okolností vykonal elektrický impuls.

Brána se rozevřela.

Za ní zářilo světlo, jasné světlo. Vzduch tam byl sice špatný, ale Rhodan věděl, že se během několika hodin pročistí. Před sebou měli široký koridor. Napravo i nalevo dveře. Všechny vypadaly stejně. Byly označeny Čísly.

Rhodan pohlédl na Gucky ho.

„Ještě pořád žádné myšlenkové impulzy?“

Myšob zavrtěl hlavou.

Rhodan zamyšleně přistoupil k prvním dveřím a položil ruku na termozámek. O pár vteřin později se otevřely a zajely do stěny.

Sengu a Gucky nevěřili vlastním očím, protože to, co spatřili, bylo příliš fantastické a děsivé, než aby to byla pravda.

Viděli podlouhlou halu, asi třicet metrů širokou a nejméně tři sta dlouhou. Byla až ke stropu vybavena kovovými pryčnami, na kterých v dlouhých řadách odpočívali pohřešovaní Barkonidané.

Byli mrtví...?

Proč?

Kdyby jen spali, Gucky by přece musel zachytit jejich myšlenko ve impulzy... Nebo snad existovalo nějaké jiné vy svět-

lení? Tohle nebyla konzervace jako při hibernaci. Tady nebylo žádné technické zařízení, které by vysvětlovalo strnulý stav těl na pryčnách.

Byli mrtví?

Rhodan se rozhodl, že to rychle zjistí, když opět zhaslo světlo. Gucky znovu zaklel, ale vmžiku byl zpátky a světlo se rozsvítilo.

Rhodan přistoupil k nejbližší pryčně a sklonil se nad ležícího Barkonidana. Byl to muž v uniformě technika. Trochu pobledlý, ale jako by spal. Rhodan mu položil ucho na hrud'.

Nic. Žádné dýchání, žádný tlukot srdce.

Ale Barkonídanovo tělo bylo ještě teplé.

Pokud technik zemřel, pak teprve před chvilkou-

Rhodan se napřímil a tázavě pohlédl na Sengua. Japonec bezmocně pokrčil rameny. Světlo zablikalo a zhaslo. Zatímco Gucky napravoval nepochopitelnou závadu, Rhodan prohlížel další těla. Se stejným výsledkem: žádný pulz, žádné dýchání, ale krev v těle teplá.

A jejich mozek nepřemýšlel.

Gucky se vrátil a rozčileně gestikuloval packami: „Tam v centrále - myšlenkový impulzy - byly udivený a rozuměl jsem jim. Někdo se hrozně divil, že se probouzí."

„Neviditelní?" lekl se Rhodan, ale Gucky zavrtěl hlavou.

„Ne, to není možný! Byly to docela jiné myšlenky..."

Rhodan přimhouřil oči.

„Odnese nás tam. Podíváme se na něj..."

^ ^ ^

Rhodan vykročil. Gucky mu ukazoval směr. Minuli troje nebo čtvrtý dveře až

se ocitli na široké chodbě, která vedla do nekonečné dálky. Myšob se zastavil u jedné z dveří a zastavil se.

„Tady za těma to je - už jsou tam dva- Ještě před chvílí vůbec nepřemejšleli a teď najednou zase myslěj. To je divný...”

Ano, snad to bude divné, pomyslel si Rhodan, ale srdce mu přitom poskočilo radostí. Tihle „mrtvi“ se totiž probrali k životu a to bylo podstatné!

Položil dlaň na termozámek a počkal.

Dveře se pomalu otevíraly.

Spatřil nevelký, příjemně a pohodlně zařízený pokoj, který neměl nic společného ani se strojnými halami, ani s ubytovnou mužstva.

Tady bylo příjemně teplo, tlumené světlo, postával tu pohodlný nábytek.

Nejistými kroky jim vyšel v ústřety muž v uniformě. Byl vysoký a neobvykle štíhlý. Tvář prozrazovala vysokou inteligenci. Vzadu leželi na postelích tři další muži. Jeden se zvedal a zíral na příchozí,

„Perry Rhodane!“ řekl štíhlý muž a otevřel náruč. „Tak dlouho jsme na vás čekali...”

^ A ^

Rhodan přijal nabízenou ruku.

„To jste vy, Nexi? Co se tady stalo?”

Nexialista se usmál. Byl to trochu bezradný úsměv. Zdvořile pozdravil i Sengua. Pak se skepticky zahleděl na Gucky-ho, ale nakonec se sklonil a podrbal ho na hřbetě. Podle skafandru musel poznat, že je to inteligentní tvor.

„Co se stalo? Dozvíte se to, Rhodane. Všechno vám budu vyprávět. Ale řekněte mi nejdřív, jak jste se sem dostal a jak to vypadá venku - na povrchu planety.”

„Vy nemáte možnost kontrolovat povrch?“ „Ne. Už několik týdnů.“

Mezitím vstal druhý muž. Měl ohnivě rudý vous. Protáhl se a zabručel: „Ať mě vezmou všichni ohniví duchové, jestli to není cizinec z té krásné malé lodi! Vidím dobře, Perry Rhodane?“

„Vidíte dobře, šéffyziku Regoone. Spal jste dlouho?“

„Déle než tři týdny,“ přikývl Regoon a pozdravil ostatní. Guckyho si prohlížel překvapeně. „Ale ale? Kdopak je tohle?“

„Tohle je můj přítel myšob Gucky, obyvatel planety Tramp.**

„Najdeš ji napravo od Uhelného pytle,“ vážně přikývl Gucky a stiskl Regoonovi dlaň- „Můžeš mě přijít navštívit.“

Barkonidanův vous se lehce zachvěl. „Umí mluvit a ještě ke všemu interkosmem!“ podivil se.

Nex na Guckyho mezitím zapomněl. :

Rhodan líčil, co našli na povrchu planety, aniž by se slůvkem zmínil o úkolu, který dostali od Nesmrtelného. Pak ale rozhodně požadoval: „Teď však chci vědět, co se tu stalo. Váš plán nevyšel?“

Regoon odpověděl: „Vyšel bezvadně! Všechny stroje fungovaly podle našich představ. Uvolnili jsme se ze silového pole našeho slunce a vydali se na cestu přímo k vaší Galaxii. Uplynula půlka století, a pak přišly první útoky ze strany neviditelných bytostí. Nexi, pokračujte!“

Vědec přikývl.

„Pomocí dálkových kamer jsme zpozorovali podivné věci. Povrch planety se začal měnit. Atmosféra chladla a měnila se ve sních. Život venku nebyl možný. Naše slunce zmizelo. Mléčná dráha se pomaličku blížila. To všechno by snad bylo normální a očekávané, ale pak poprvé vypadly agregáty. Jednoduše se vypnuly.“

Rhodan přikyvoval, ale nijak to nekomentoval. Sengu mezitím společně s Guckym budil zbývajících dva Barkonidany.

„Stroje jsme znovu zapnuli, ale události se opakovaly. Pak přestaly fungovat kamery. Nenašli jsme žádnou chybu, ale vše naznačovalo, že na nás někdo útočí. Poslední záběry kamer ukazovaly silné energetické výboje, které tavily sněh... Přemýšleli jsme, co dělat. Proto jsme preventivně rozdali tablety na spaní, vyvinuté našimi nejlepšími lékaři. Mají úžasnou účinnost. Když si je někdo vezme, pro okolí je mrtev, srdce se mu zastaví, nemusí přijímat potravu a kubický metr vzduchu mu vystačí na dlouhá léta. Tomuto druhu spánku říkáme ‚tepelný spánek‘. Je to ideální prostředek, jak překonat zlou situaci. Přestal totiž fungovat přísun potravin i přívod vzduchu. Všichni členové posádky usnuli. I my čtyři, jenomže my jsme si zároveň také vzali protiprostředek. Jakmile byl obnoven přísun vzduchu, vzbudilo nás to. Počítali jsme, že se to stane, až Neviditelní zmizí z planety.“

„Nebo až někdo zapne reaktory?“ ujíšťoval se Rhodan.

Nex se usmál.

„Ano. Ale teď se zase bojím, že je Neviditelní vypnou na-vždycky...“

„Možná bychom měli zatavit spínač, aby s ním už nikdo nehnul!“ navrhoval Regoon. „Copak tady máme málo energetických paprskometů?“

Když padlo rozhodnutí, Gucky se uklidnil a s výrazem velkého objevitele oznámil: „Oba dva ospalci se probudili, Perry. Mám je vyhodit z postele?“

^^^

Rhodan, Sengu, Gucky a čtyři Barkonidané se opatrně blížili k centrále. Všichni měli u sebe zbraně. Rhodan svíral lehký

paprskomet. Světlo mezitím několikrát zhaslo, jako ostatně po celou dobu, a Gucky musel stále teleportovat a zapínat reaktor.

Regoon doběhl k ovládacímu panelu reaktoru jako první. Namířil na zamáčknuté zelené tlačítko a roztavil jeho pouzdro, takže tlačítko už nemohlo vyskočit zpátky.

Rhodan zkusil zmáčknout to červené. Šlo to, ale reaktor nepřestával fungovat. Světlo nezhaslo.

Nex spokojeně přitakal. „Teď jsem zvědav, co udělají.“

Rhodan ukázal na Guckyho: „Kdyby se k nám chtěli přiblížit, on nám to řekne. Cítí je.“

Nex se nevyptával jak je to možné, nýbrž rovnou si připravil paprskomet. Stáhli se do koutů haly. Rozdělili se. Všichni věděli, oč jde. Rhodan jim svůj plán zevrubně vysvětlil. To, co na povrchu dokázaly tři paprskometry, by mělo sedm silnějších pod zemí dokázat hravě.

Mlčky čekali.

Nikdo netušil, zda je Neviditelní dokáží objevit.

Gucky zvedl packu, aby naznačil, že někoho cítí přicházet. „Jsou tady!“ zašeptal a soustředil se.

Všichni napjatě sledovali ovládací polokouli.

Pak se červené tlačítko samo od sebe pohnulo dolů.

Gucky se podíval na Rhodana.

Rhodan přikývl.

To byl rozkaz pro všechny.

Ze sedmi těžkých paprskometů vyšlehly energetické blesky. Zkřížily se přesně v místě, kde musel stát ten cizinec - a/ taky ano! Energie zbraní obtékala jakousi humanoidní postavu. Neviditelný se zviditelňoval.

Prudce se otočil, jako by dostal ránu. Pokoušel se uprchnout, ale energetické paprsky ho držely ve své moci. Rhodan začí-

nal rozpoznávat rysy cizincovy tváře: dvě oči, stažená ústa -ale víc nic.

Dal znamení.

Sedm paprsků zhaslo.

Cizinec zůstal.

Klesl k podlaze. Třásl se.

Rhodan se k němu rozběhl jako první, ostatní ho váhavě následovali.

Gucky zůstal stát stranou, aby zkontroloval prostor, jestli se neblíží další Neviditelní.

Rhodan chytil zviditelnělého muže. Cítil jakousi látku a pod ní sval. Vší silou cizince popadl a postavil na nohy. Muž však musel být přinejmenším omráčený, protože se pořád hroutil. Zároveň se mu zamlžila tvář.

„Zase začíná bejt neviditelnej!“ zaječel Gucky. „Jeho myšlenky - on umírá!“

Rhodan sevřel cizincovo tělo silněji, ale nebylo to nic platné. Prsty ztratily oporu, projely tělem jako vzduchem, a pak cizinec zprůhledněl. Strach, úlek a bolest - to byly hlavní znaky myšlenkových impulzů, které Gucky zachytil. Rychle pohasly.

Cizinec zemřel a rozplynul se v nicotě.

^ _ ^ ^ ,

Seděli v místnosti vedle centrály.

Reaktor běžel už několik hodin bez přestávky. Nikdo se ho nepokoušel vypnout. Gucky, který zůstal z bezpečnostních důvodů v centrále, už nezachytil žádné nepřátelské impulzy. Ovšem klid mohl také klamat.

„Kdo by to mohl být?“ otočil se s otázkou na Nexe. „Co je to za bytosti?“

Vědec pokrčil rameny a vyjádřil svou domněnku: „Možná

přicházejí z Velké nicoty mezi galaxiemi, možná nemají žádnou mateřskou planetu a proto jen bloudí. Potom na nás narazili. Domnívali se, že objevili neobydlenou planetu. Pak zjistili pravdu - a zaútočili proti nám..."

„A mají hmotná těla," pokračoval Rhodan. „Umírají stejně jako my. Docilují podobných efektů, jaké vyvolává teleportace. Nejsou neviditelní v obvyklém slova smyslu - nejsou totiž vůbec hmotně přítomni - ale jejich mozek tu je. Nemám vysvětlení. Nemám..."

„Však nějaké najdeme!" ujišťoval ho Nex. „Jednoho dne budeme vědět, kdo jsou a odkud přišli."

Regoon se obrátil k Rhodanovi.

„Všechna oddělení pracují. Generátor silového pole utváří kolem planety energetický ochranný plášť. Bylo to naplánováno teprve na dobu, až se přiblížíme ke Galaxii, ale poslechli jsme vaši radu. Takže vy si vážně myslíte, že Neviditelní mají něco proti energetickým paprskům a silovým polím?"

„Jsem o tom pevně přesvědčen," přikývl Rhodan. „Jakmile energetické pole obklopí planetu a bude dostatečně silné, uvidíme, jestli jsem měl pravdu. Atmosféra bude zregenerována?"

„Utváří se nám," živě ho ujišťoval Regoon. „Za několik týdnů budeme mít kolem Barkonu dýchatelně. Sice tam bude ještě zima, ale už bude možné vyjít na povrch."

„Obsadíme pozorovatelný," rozhodl Rhodan. „Vzbudíte obyvatelstvo?"

„Ještě ne," odmítl Nex. „Teprve až si budeme jisti, že Neviditelní už nezaútočí."

„A kdy to podle vás nastane?" „To nevím..."

Sengu řekl: „Měli bychom se s Guckym podívat nahoru. Pokud na nás Neviditelní opět zaútočí, budeme aspoň vědět, že se nevzdávají."

„Později," rozhodl Rhodan. Nemohl se zbavit představy nebezpečí, které by hrozilo Galaxii, kdyby do ní Neviditelní pronikli...

Regoon namítl: „Snad by bylo přece jen dobré, kdybychom probudili pár našich techniků. Agregáty potřebují stálou kontrolu." .

„Jenom nejnnutnější personál," vymezil Nex a vydal odpovídající povolení. „Co výroba potravin?"

„Funguje," odpověděl Regoon.

Rhodan vstal.

„Budu vám vděčný, když nám dáte k dispozici nějaký prostor. Potřebujeme se vyspat."

„Pojďte," přikývl Nex. „Odvedu vás..."

^ ^ ^

O tři dny později se situace na povrchu planety výrazně změnila. Na rozdíl od první návštěvy už Cucky s Rhodanem nebyli sami. Doprovázela je skupinka Barkonidanů s citlivými přístroji.

Rhodan opatrně vybral místo, kde se poprvé střetl s Neviditelnými. Třpytivé ledové jezírko ho ještě pořád připomínalo. Energetické pole vysoko nad jejich hlavami se mírně mihotalo.

Nex poznamenal: „Příští týden se už většina ledu a sněhu odpaří. Zase budeme mít atmosféru. Pak tu postavíme pozorovatelný."

„Impulzy!" zvolal Gucky. „Zatím jsou ještě daleko, ale už se pomalu blíže! Hele! Zastavili se! Jako by se nás báli!"

„Jsme připraveni," hlásil Nex. Jeho skupina měla odjištěné paprskomety.

Gucky zbystřil, a pak udělal překvapený obličej.

„Konec! Přestali myslet. To je divný!"

Nex se mezitím věnoval svým speciálním přístrojům.

„Co vidíte?" zeptal se ho Rhodan.

„Před námi, ve vzdálenosti asi dvou kilometrů, stojí energetická zábrana. Odráží naše záření. Tři další zábrany stojí o sedm kilometrů dál. Jsou stejného druhu."

„Jejich tvar?"

„Moment!"

Následovala krátká porada s techniky, a pak se Nex obrátil k Rhodanovi: „Podlouhlý tvar. Torpéda. Asi dvacet metrů Široká a sto metrů dlouhá. Že by to byly..."

Rhodan přikývl. „Jistě. Kosmické lodě. Neviditelné koráby Neviditelných."

„Co uděláme?"

„Budeme Čekat," doporučil Rhodan.

Měl svá tušení, ale chtěl je mít potvrzena.

Na barkonidských přenosných monitorech se opět něco dělo. Nex se nad ně sklonil a oznámil: „Jedna z lodí odstartovala. Proráží náš energetický štít a mizí ve vesmíru... Je mimo dosah... To znamená asi deset světelných hodin odtud."

Deset světelných hodin za deset vteřin! Rhodan tiše hvízdal. To tedy byl výkon! A hned po startu! Jakou rychlost mohly pak lodě Neviditelných vyvinout v mezihvězdném prostoru?

„I ostatní tři lodě vzlétly!" sděloval Nex, „Energetické pole se roztrhlo, ale už se znovu aktivuje. Uniká jen mizivá část atmosféry," otočil se k Rhodanovi. „Co to znamená? Utekli snad?"

„Možná," odpověděl Rhodan. „Asi pochopili, že jim jejich plán nevyšel... Můžete klidně vzbudit obyvatelstvo. A do budoucna si dávejte pozor na jakýkoliv energetický impulz, který se k vám přibližuje."

Počkali, až se Barkonidané o dva dny později probudili. Druhý den odpoledne Rhodan pocítil vtíravou bolest v hlavě, a pak v duchu uslyšel:

Perry Rhodane! Barkonidané žijí?

To byl Nesmrtelný.

„Probudili se," řekl Rhodan nahlas, „Barkon přepadli neznámí neviditelní cizinci a málem ho dobyli. Barkonidané se záměrně ponořili do spánku, aby unikli záhubě."

Jací cizinci? Kdo to byl?

„To nevíme. Byli neviditelní a..."

Byli neviditelní a materializovali jen pod vlivem energie?

Rhodan užasl.

„Přesně tak!" hlesl. „Materializují pod palbou z energetických zbraní a pak... asi umírají."

Pět minut nepřišla žádná odpověď. Pak se Nesmrtelný ozval znovu, ale znělo to, jako by mluvil sám k sobě: „Barkon je stopou, která vede do naší Galaxie. A oni ji našli..."

„Oni?" zeptal se Rhodan a snažil se zůstat klidný. „Kdo je to oni?"

Ale Nesmrtelný mu neodpověděl.

„Tvá mise skončila, Perry Rhodane. V budoucnu osobně pohlídám Barkonidany, aby se jim nic nestalo. Brzy nato budu mít zase dostatek sil. Vrať se! Očekávám tě!"

Rhodan věděl, že nemá cenu něco namítat. Nesmrtelný byl mocnější než on. Musel se podřídít jeho vůli ať chtěl nebo nechtěl. A to bezpodmínečně.

„Vrátím se," slíbil. „Ještě dnes."

„Tvá loď přistane za dvě hodiny na místě, kde právě stojíš. Nezapomeň na to, pokud nechceš zůstat na Barkonu! Budeš mít jen málo Času!"

^ A ^

Pozemšťané se rozloučili s přáteli a přesně načas nasedli do malé torpédovité lodi, která se krátce nato vznesla a vmžiku proměnila planetu Barkon v temné zrnko písku na monitorech. Zpáteční pouť k mateřské Mléčné dráze začala.

^ _< ^

DRUSUS přistál na Poutníku.

Ve fyziotronické hale stál Rhodan a všichni jeho mutanti, kteří před šedesáti lety podstoupili život prodlužující proceduru pod takzvanou buňkovou sprchou. Nyní Pozemšťané opět požádali Nesmrtelného, aby jim umožnil další prodloužení života o šedesát let.

Mělo jim to být umožněno - nejen Rhodanovi a mutantům, nýbrž také ostatním nejschopnějším Rhodanovým mužům.

Po proceduře se Rhodan odebral do vedlejší místnosti, aby si znovu promluvil s Nesmrtelným, který opět nabral podobu transparentní koule. Rhodan se posadil do křesla a čekal. Koule klesla až do úrovně jeho očí.

„Všechno jsem vyčetl z tvých myšlenek, Perry Rhodane. Nemusíš mi nic říkat. Jen bych se tě chtěl na něco zeptat...”

„A co mé otázky?”

„Na ty ti nemohu a nesmím odpovědět. Příliš mnoho vědomostí by ovlivnilo budoucnost. Pro tebe musí budoucnost zůstat temná, protože světlo vědomí by tě oslepilo- Barkonidané jsou na cestě k nám a určitě k nám dospějí. Možná to bude dřív, než bys čekal.”

„Ty znáš budoucnost?”

„Budoucnost je pevně stanovena, ale vede k ní mnoho cest. Jenom to je tajemstvím. Cesta do budoucnosti.”

„Mohou se tedy různit, ale všechny se zase sejdou v jednom bodě a to je neměnné?"

„Tím bodem je konec všech časů, Perry Rhodane."

„Konec všech časů," zopakoval Perry a cítil, jak mu po zádech stéká studený pot. „Jaký smysl má minulost, a jaký přítomnost, když budoucnost znamená konec?"

„Kdo o něm ví? Kromě tebe a mne? Odvážil by ses snad prozradit takové tajemství?"

Rhodan zavrtěl hlavou. Už teď věděl, že o tom nemůže s nikým mluvit. Zůstala mu jedna jediná otázka a tak jí položil:

„Jak vypadá konec časů, příteli? Je to nicota? Je to věčný mír anebo chaos? Co přijde potom? Něco přece přijít musí!"

„Ptáš se víc, než kolik můžeš kdy pochopit. Copak nebudeš nikdy spokojen? Už teď toho víš víc než všechny ostatní bytosti Mléčné dráhy... Ale ani ty se nedozvíš, jak vypadá konec časů... Možná jednou nasedneš do stroje času, ale ani ten ti neodpoví. Protože pokud by ses s ním dostal do doby po konci časů, nevrátil by ses odtud. Už tam žádný čas nebude..."

„Děkuji ti," hlesl Rhodan po chvíli.

„Já ti také děkuji," odvětil Nesmrtelný- „Pomohl jsi mi v situaci, kdy mi nikdo jiný nemohl pomoci. A kdybychom nemohli za Barkonidany přispěchat, pak..."

Zbytek nedořekl.

Rhodan měl sto chutí se zeptat, proč jsou Barkonidané Nesmrtelnému tak blízcí, ale věděl, že nedostane odpověď. Ta se totiž zase týkala cesty do budoucnosti. Proto se zeptal alespoň ještě na Neviditelné.

Nastala krátká pauza.

Pak přece jen přišla odpověď: „Vděčím jim za to, čím dnes Jsem. Víc ti neřeknu."

„Ty jim vděčíš? To nechápu. Takže oni to nejsou nepřátelé? Proč tedy útočili na Barkonidany?“

Znovu nastala pauza.

„Pokud tě nepřítel zabije, Pěny Rhodane, vděčíš mu za smrt. Vyjádřil jsem se jasně?“

Rhodan chvíli kroutil hlavou, a pak vstal, protože koule se s posledními slovy vznesla ke stropu. Křeslo zmizelo.

„Měj se dobře, příteli," řekl Nesmrtelný svým nezvučným, sugestivním způsobem. „Uslyšíš o mně. Mohu se ti kdykoliv a kdekoliv ozvat.“

„V každém čase?“ usmál se Rhodan a uklonil se kouli, která zneviditelňovala a mizela-

Odpověď už nedostal.

^ ^ ^

Umělá planeta Poutník se ztratila ve své anonymní neviditelnosti.

Plukovník Sikermann hlásil první transici.

Seděli v Rhodanově kajutě - Bully, John Marshall, Sengu, Gucky a několik mutantů. Doktor Manoli stál vedle dveří.

„Tenkrát to bylo ještě divnější," vzpomínal Bully na Rhodanovu první návštěvu Barkonu- „Zmizels nám jen na vteřinu, a přitom jsi byl na Barkonu celý tři týdny. Tentokrát jsi tam zůstal tejden a ztratil čtyři hodiny. Nesmrtelné] si s časem může dělat co chce, jak to vypadá.“

„To by bylo něco pro donchuány," zapištěl Gucky. „Odskočili by si do koupelny, zavřeli by se na půl hodiny, a než by se vrátili, měli by za sebou čtyři tejdny pohody někde na Havaji mezi domorodkyněma.“

Betty Toufryová ho káravě zatahala za kožich.

„Kdo tedy mohli být ti Neviditelní?“ vyptával se Manoli. „To mě moc zajímá!“

Rhodan se usmál.

„Těžko říct, doktore. Nesmrtelný Je však zná. Víc nevím. Snad jen to, že na ně jednoho dne docela určitě narazíme. Pak to budeme mít velmi těžké. Těžší než s Druufy, jak se obávám..."